

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Sžnz/2/2015
Identifikačné číslo spisu:	9015898694
Dátum vydania rozhodnutia:	28.04.2016
Meno a priezvisko:	Mgr. Peter Melicher
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:9015898694.3

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Petra Melichera a členov senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a JUDr. Eleny Kováčovej, v právnej veci žalobcu: Capgemini Slovensko, s.r.o. v likvidácii, IČO: 35 741 538, so sídlom Prievozská 2/B, 821 09 Bratislava, právne zastúpený advokátskou kanceláriou DEDÁK & Partners, s.r.o., so sídlom Mlynské Nivy 45, 821 09 Bratislava a Advokátska kancelária Tomáš Kamenec, s.r.o., so sídlom Špitálska 43, 821 09 Bratislava, adresa na doručovanie Mlynské Nivy 45, 821 09 Bratislava, proti žalovanému: Protimonopolný úrad Slovenskej republiky, so sídlom Drieňová 24, 826 03 Bratislava, o návrhu v konaní o ochrane pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy, takto

rozhodol:

I.

Najvyšší súd Slovenskej republiky zakazuje žalovanému pokračovať v porušovaní práv žalobcu, ktoré spočívajú v nakladaní s údajmi, informáciami a dátami uloženými na nosičoch, ktoré tvoria prílohy č. 2 - 5 zápisnice žalovaného č. IZ-32/2014 zo dňa 04. februára 2014 z inšpekcie realizovanej žalovaným v priestoroch žalobcu dňa 04. februára 2014.

II.

Najvyšší súd Slovenskej republiky zakazuje žalovanému pokračovať v porušovaní práv žalobcu, ktoré spočívajú v použití údajov, informácií a dát uložených na nosičoch, ktoré tvoria prílohy č. 2 - 5 zápisnice žalovaného č. IZ-32/2014 zo dňa 04. februára 2014 z inšpekcie realizovanej žalovaným v priestoroch žalobcu dňa 04. februára 2014.

III.

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi trovy konania vo výške 1070,31 € na účet právneho zástupcu v

lehote 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Odôvodnenie

Žalobca žalobou doručenou Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky dňa 30.01.2015 podal návrh na ochranu pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy, ktorým sa domáhal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zakázal žalovanému pokračovať v porušovaní práv žalobcu, ktoré spočívajú v akomkoľvek nakladaní s údajmi, informáciami a dátami (najmä prehliadaní, vytváraní rozmnožením v elektronickej, papierovej alebo inej forme, poskytovanie inej osobe) uloženými na nosičoch, ktoré tvoria prílohy č. 2 - 5 zápisnice č. IZ-32/2014 zo dňa 04.02.2014 z inšpekcie realizovanej v priestoroch žalobcu dňa 04.02.2014, aby zakázal žalovanému pokračovať v porušovaní práv žalobcu, ktoré spočívajú v akomkoľvek použití údajov, informácií a dát uložených na nosičoch, ktoré tvoria prílohy č. 2 - 5 zápisnice č. IZ-32/2014 zo dňa 04.02.2014 z inšpekcie realizovanej v priestoroch žalobcu dňa 04.02.2014, ako aj ich akýchkoľvek rozmnožením pri prešetrovaní a akomkoľvek konaní, aby bol žalovaný povinný do troch dní od právoplatnosti rozsudku, za prítomnosti zástupcu žalobcu zničiť údaje, informácie a dáta uložené na nosičoch, ktoré tvoria prílohy č. 2 - 5 zápisnice č. IZ-32/2014 zo dňa 04.02.2014 z inšpekcie realizovanej v priestoroch žalobcu dňa 04.02.2014 ako aj ich akékoľvek rozmnoženiny (v elektronickej, papierovej alebo inej forme) spôsobom, ktorý zaručuje nemožnosť obnovy údajov, informácií a dát (v prípade elektronických dát minimálne štandardom DoD_5220.22 7-pass alebo ekvivalentom). V prílohe č. 2 k zápisnici o inšpekcii išlo o zapečatený pevný disk č. J. poskytnutý žalobcom, v prílohe č. 3 zapečatené úložné médium Blu - Ray obsahujúce súbory H.t (e-mailly z Outlooku), v prílohe č. 4 zapečatené úložné médium Blu - Ray obsahujúce súbory adresár s názvom H. (dokumenty z pevného disku) a Príloha 5. Zapečatený pevný disk (č. SN: 5H. zn. Seagate vyňatý z notebook úradu dhm 2698 (ďalej len „príloha č. 2 až 5 zápisnice č. IZ-32/2014 zo dňa 04.02.2014“ alebo „prílohy č. 2 až 5“). Zároveň žiadal priznať náhradu trov konania.

Svoj návrh odôvodnil žalobca tým, že žalovaný dňa 04.02.2014 vykonal v priestoroch žalobcu inšpekciu prostredníctvom svojich zamestnancov na základe poverenia č. IP-27/2014 až IP-30/2014 zo dňa 30.01.2014 (zamestnanci JUDr. J. R. D., Mgr. J. R., Mgr. Z. E. a Ing. O. M.).

Žalobca ďalej uviedol, že o priebehu inšpekcie bola dňa 04.02.2014 spísaná zápisnica č. IZ-32/2014. V rámci inšpekcie bola žalobcovi odňatá dokumentácia vyžiadaná pracovníkmi žalovaného podľa príloha č. 1 k zápisnici. Žalobca uviedol, že bolo realizované vyhľadávanie vo vybraných počítačoch (e-mailové kontá, pevné disky) zamestnancov žalobcu podľa 43 vybraných kľúčových slov. Všetky vyhľadané dáta boli bez akejkoľvek čo i len minimálnej revízie skopírované na médiá, ktoré tvoria prílohu č. 2 až 5 zápisnice. Zápisnica obsahovala rámcové poučenie o právomoci žalovaného a nepresné poučenie o práve podnikateľa podať žalobu podľa § 250v O.s.p.. Predmetné nosiče so skopírovanými dátami boli pracovníkmi žalovaného zapečatené a podľa ich vyjadrenia uložené na neurčité „bezpečné miesto“ v budove žalovaného. Podľa žalobcu v povereniach ako ani zápisnici nebola v rámci poučenia podnikateľa o možných prostriedkoch nápravy (preskúmania postupu žalovaného pri inšpekcii) uvedená možnosť podania sťažnosti podľa zákona č. 9/2010 Z. z. o sťažnostiach.

Žalobca ďalej uviedol, že dňa 09.12.2014 mu bolo doručené oznámenie o termíne odpečatenia a prehliadania dokumentov získaných v priebehu inšpekcie žalovaného uskutočnenej dňa 04.02.2014, zápisnica č. IZ-32/2014. S odpečatením a prehliadaním dokumentov získaných v priebehu inšpekcie sa začalo dňa 16.12.2014. Dňa 05.01.2015 podal žalobca v zmysle ustanovení zákona č. 9/2010 Z. z. o sťažnostiach, sťažnosť proti postupu žalovaného pri inšpekcii zo dňa 04.02.2014, zápisnica č. IZ-32/2014, získaniu a odňatiu dokumentov a informácií v elektronickej podobe, nakladaniu s týmito dokumentmi a informáciami nakoľko popísaným postupom žalovaného prišlo k porušeniu práv a právom chránených záujmov žalobcu, pričom do podania žaloby nebola sťažnosť vybavená.

Žalobca vo svojom návrhu podanom podľa § 250v Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) poukázal na čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2., čl. 13 ods. 1 a 2, čl. 16 ods. 1, čl. 19, čl. 152 ods. 4 a čl. 154c Ústavy Slovenskej republiky č. 460/1992 Zb. (ďalej len „Ústava“), že Slovenská republika je

demokratický právny štát a štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon, že povinnosti možno ukladať zákonom alebo na základe zákona, v jeho medziach a pri zachovaní základných práv a slobôd, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 4 Ústavy, ktorá priamo zakladá práva a povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb, alebo nariadením vlády podľa čl. 120 ods. 2 Ústavy, že medze základných práv a slobôd možno upraviť za podmienok ustanovených ústavou len zákonom, že sa garantuje nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia. Uvedené môže byť obmedzené len v prípadoch ustanovených zákonom, že každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života a právo na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním, zverejňovaním alebo iným zneužívaním údajov o svojej osobe, že Dohovor o ochrane základných ľudských práv a slobôd má prednosť pred zákonom, ak zabezpečuje väčší rozsah ústavných práv a slobôd. V zmysle čl. 8 Dohovoru má každý právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydľia a korešpondencie. Štátny orgán nemôže do výkonu tohto práva zasahovať okrem prípadov, keď je to v súlade so zákonom a nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajiny, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky alebo ochrany práv a slobôd iných, a že výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s Ústavou.

Žalobca ďalej poukázal na znenie § 22 zákona č. 136/2001 Z. z. o ochrane hospodárskej súťaže v znení účinnom do 30.06.2014 a uviedol, že zákon v tomto znení neupravoval možnosť úradu vyhotovovať elektronické kópie dát z nosičov. Rovnako predmetný zákon neupravoval nakladanie s odňatými dokumentmi a informáciami, postup ich uchovávaní, prehľadávania, resp. následného zničenia a tiež postup, ktorý by mal podnikateľ uplatniť na preskúmanie zámeru úradu vykonať inšpekciu a postupu úradu pri inšpekcii. Žalobca tiež poukázal na to, že žalovaný na svojom webovom sídle nemá zverejnené ani žiadne interné predpisy, ktoré by jasne definovali postupy úradu pri inšpekcii a jednotlivé možnosti podnikateľa namietat postup úradu. Poučenie poskytované žalovaným pri inšpekciách je zjavne nedostatočné a neobsahuje všetky prostriedky nápravy, ktoré majú (môžu) byť podnikateľom využité.

Žalobca dospel k presvedčeniu, že žalovaný pri vykonaní inšpekcie v jeho priestoroch dňa 04.02.2014 nepostupoval v intenciách daných právnymi predpismi. Postupom žalovaného pri inšpekcii, pri odňatí dokumentov a informácií, skopírovaní týchto na dátové nosiče a uchovávaním týchto v priestoroch žalovaného boli porušené základné práva a slobody žalobcu. Rovnako pri odpečatení a prezeraní odňatých dokumentov a informácií postup žalovaného nebol v súlade so zákonom, čím vzniká závažná ujma na jeho právach.

Keďže sťažnosť žalobcu nevybavil žalovaný do jedného roka odo dňa vykonania inšpekcie, žalobca z opatrnosti podal žalobu.

Žalobca nezákonný zásah namietal tým, že podklad pre inšpekciu a jej rozsah tvrdením žalovaného, že získal informácie, ktoré nasvedčovali tomu, že medzi podnikateľmi uvedenými v poverení došlo k dohode obmedzujúcej hospodársku súťaž, pričom žalovaný v poverení nijako nespresnil, o aké informácie malo ísť, resp. čoho konkrétne sa mali týkať, okrem toho, že sa mali týkať (dohody obmedzujúcej hospodársku súťaž) najmä projektov elektronizácie VÚC vymedzených v poverení. Podľa žalobcu formulácia rozsahu inšpekcie a definovanie dotknutých vzťahov v poverení sú v zásade neobmedzene široké, bez reálnej možnosti pre žalobcu namietat nedostatok súvisu vyžadovaných (získavaných) dokumentov a podkladov s účelom inšpekcie definovaným v poverení.

Podľa žalobcu takýto rozsah poverenia na vykonanie inšpekcie nie je podľa jeho názoru v súlade s právnymi predpismi. Ide o tzv. fishing expedition, kedy žalovaný od podnikateľov, v ktorých priestoroch sú vykonávané inšpekcie, získava široké množstvo informácií a podkladov a až následne vyhodnocuje ich relevanciu k súťažnému právu a v tejto veci poukázal na rozhodnutia Všeobecného súdu EÚ, napr. vo veciach č. T-140/09 Prysmian v. Commission a č. T-135/09 Nexans v. Commission o neprípustnosti takýchto postupov.

Rovnako aj v prípade kľúčových slov použitých na vyhľadávanie v rámci e-mailovej komunikácie a v dokumentoch na pevných diskoch počítačov zamestnancov žalobcu, boli tieto značne široko definované. Išlo o 43 slov, ktoré pri vyhľadávaní v časovom okne od 01.01.2007 do 04.02.2014 pod sebou zahŕňali značné množstvo informácií a dokumentov, ktoré nesúviseli s účelom inšpekcie definovanej v poverení. (Ide o jednu z praktík, tzv. „fishing expedition“).

Pokiaľ išlo o namietané porušenie čl. 8 Dohovoru poukázal žalobca na judikatúru ESĽP, že čl. 8

Dohovoru je aplikovateľný aj na zásah do práv podnikateľského subjektu vykonaný štátnym orgánom príslušným na ochranu hospodárskej súťaže. Súd by mal skúmať, či zásah žalovaného realizovaný inšpekciou a následný postup žalovaného bol zlučiteľný s čl. 8 Dohovoru, teda, že postup žalovaného voči žalobcovi bol realizovaný v súlade so zákonom a obmedzenie práva žalobcu na rešpektovanie obydľia (v širšom zmysle) a korešpondencie bolo nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajiny, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky alebo ochrany práv a slobôd iných.

Žalobca nijak nespochybní, že inšpekcie žalovaného podľa § 22 zákona č. 136/2001 Z. z. (resp. teraz § 22a zákona) sledujú legitímny cieľ hospodárskeho blahobytu krajiny, pričom podľa žalobcu je však sporné, či inšpekcia realizovaná v jeho priestoroch dňa 04.02.2014 bola realizovaná v súlade so zákonom, a či obmedzenie práva žalobcu bolo proporcionálne k sledovanému cieľu, teda, či existovala naliehavá spoločenská potreba na tak masívny zásah do garantovaných práv. V tejto súvislosti žalobca namietať zákonnú úpravu samotného priebehu inšpekcie, ktorá bola nedostatočná a nekorešpondovala so skutočným postupom poverených zamestnancov žalovaného, nakoľko zákon neupravoval explicitne možnosť vyhotovovať kópie dát vyhľadávaním podľa určitých kľúčových slov a spôsob, akým boli informácie a dokumenty odňaté, nemá dostatočný zákonný podklad a postup žalovaného pri zapečatení získaných informácií a dokladov, ich uschovaní v „bezpečných priestoroch“ žalovaného a následná manipulácia s nimi nemá akýkoľvek zákonný podklad a v tomto smere je ustanovenie § 41 zákona č. 136/2001 Z. z. podľa jeho názoru absolútne nedostatočné.

Žalobca tiež poukázal na pečatenie a následné odpečatovanie získaných informácií a dokumentov je len zákonom neregulovanou praxou žalovaného. Podľa žalobcu neexistuje žiadna zákonná záruka, ktorou by bolo možné akokoľvek vymôcť dodržanie týchto „nepísaných“ pravidiel žalovaného. V súlade s čl. 13 Ústavy nie je možné dovodzovať zákonný podklad pre obmedzenie základných práv extenzívnym výkladom zákona a poukazovaním na implicitne zakotvené právomoci štátnych orgánov. Takýto postup je podľa žalobcu v príkrom rozpore s princípmi demokratického a právneho štátu podľa čl. 1 Ústavy, prekračuje medze definované pre konanie štátnych orgánov v čl. 2 ods. 2 Ústavy a prieči sa aj imperatívu ústavne konformného výkladu právnych predpisov v zmysle čl. 152 ods. 4 Ústavy.

Žalobca poukázal na to, že žalovaný, resp. zákonodarec si boli zjavne vedomí nedostatkov právnej úpravy, ktoré sa snažili odstrániť zákonom č. 151/2014 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 136/2001 Z. z. o ochrane hospodárskej súťaže a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 347/1990 Zb. o organizácii ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov, a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony. Až táto novela explicitne v novom § 22a zákona č. 136/2001 Z. z. o ochrane hospodárskej súťaže zaviedla možnosť vyhotoviť kópie všetkých počítačových údajov a podkladov uložených v akejkoľvek elektronickej podobe na vymedzenom dátovom nosiči.

S ohľadom na nedostatočnú (insuficientnú) právnu úpravu sa žalobca domnieva, že postup žalovaného pri inšpekcii ako aj následne pri nakladaní so získanými dátami nebol postupom podľa zákona. Nedostatok zákonného podkladu pre zásah do základného práva indikuje porušenie citovaných článkov Ústavy ako aj čl. 8 Dohovoru, nakoľko nebola splnená jedna z kumulatívnych podmienok vyžadovaných pre oprávnené obmedzenie garantovaného práva a tento nedostatok nebolo možné zhojiť akcentovaním legitímneho účelu sledovaného vykonaným zásahom, resp. odkazom na akúkoľvek analógiu alebo predchádzajúcu prax.

Žalobca sa rovnako domnieva, že zásah do jeho práv garantovaných v čl. 8 Dohovoru inšpekciou zo dňa 04.02.2014 a následnými nakladaním so zaistenými údajmi nebol proporcionálny k sledovanému cieľu, a preto ho nemožno označiť za zásah v demokratickej spoločnosti nevyhnutný. Žalobca v tejto súvislosti poukazuje najmä na široko formulované poverenie vydané samotným žalovaným a nie súdom (čo je v súlade s právnou úpravou) po preskúmaní podkladov, na ktoré sa žalovaný odvolával. Rovnako všeobecnosť kľúčových slov použitých pri vyhľadávaní v počítačoch žalobcu, neexistencia akejkoľvek previerky kopírovaných dát v priestoroch žalobcu a v konečnom dôsledku široký rozsah dát získaných žalovaným pri inšpekcii poukazuje na fakt, že žalovaný nekonal proporcionálne sledovanému cieľu a postup, ktorým realizoval inšpekciu, nie je nevyhnutný na dosiahnutie sledovaného cieľa v demokratickej spoločnosti.

V súlade s rozsudkom ESĽP vo veci DELTA PEKÁRNY a.s. proti Českej republike (sťažnosť č. 97/11) zo dňa 02.10.2014 sa žalobca domnieva, že porušenie jej práv podľa čl. 8 Dohovoru možno vidieť

taktiež v nedostatku zákonnej regulácie postupu žalovaného pri inšpekcii a neexistencii účinných prostriedkov nápravy podľa slovenského právneho poriadku, ktoré by boli spôsobilé garantovať ochranu pred rizikom zneužitia úradom odňatých informácií a dokumentov. Výklad a aplikácia dohovoru, ktoré realizoval EŠLP v citovanom rozsudku, sú s ohľadom na právnu úpravu v celej šírke aplikovateľné aj na posudzovaný prípad, resp. na slovenskú prax vo všeobecnosti. Úprava § 21 zákona českého č. 143/2001 Sb. o ochrane hospodárskej súťaže) v znení do 01.06.2004 (relevantné znenie pre konanie proti DELTA PEKÁRNY a.s.) bola obdobne nedostatočná a neprecízna ako ustanovenie § 22 zákona č. 136/2001 Z. z.. Taktiež povinnosť zachovávať mlčanlivosť definovaná v § 24 zákona č. 143/2001 Sb. zodpovedá zárukám podľa § 41 zákona č. 136/2001 Z. z..

Nakoľko podľa slovenského právneho poriadku neexistujú dostatočné záruky proti svojvôli žalovaného pri inšpekcii a následnom nakladaní s odňatými informáciami a dokumentmi, zásah do práv žalobcu nemožno považovať za striktné primeraný sledovanému cieľu.

V súlade s citovaným rozhodnutím EŠLP DELTA PEKÁRNY a.s. proti Českej republike možno podľa žalobcu konštatovať, že v priebehu inšpekcie, ako aj odňatím a následným nakladaním s údajmi žalobcu prišlo a neustále dochádza k neoprávnenému zásahu do práv žalobcu podľa čl. 8 Dohovoru.

Podľa žalobcu zákon č. 136/2001 Z. z., ktorý upravuje postup žalovaného pri inšpekcii, je táto právna úprava len rámcová a podrobne neupravuje ako má žalovaný inšpekciu vykonať, aké úkony môžu poverení zamestnanci žalovaného realizovať, resp. aké má práva dotknutý podnikateľ. Žalobca tiež namietal, že celý priebeh inšpekcie, ako táto bola vykonaná dňa 04.02.2014 v jeho priestoroch, nekorešponduje s právnou úpravou a zodpovedá len akýmsi interným postupom žalovaného, ktoré nie sú nikde riadne zverejnené.

Podľa žalobcu ak neexistuje právna úprava a postup štátneho orgánu je regulovaný len internými pravidlami, ktoré nie sú recipientovi právnych noriem nijako dostupné, odporuje tento stav princípom materiálneho právneho štátu ako aj princípu legality definovanému v čl. 2 ods. 2 Ústavy a považuje postup, ktorým žalovaný realizoval inšpekciu v priestoroch žalobcu za svojvoľný. V prvom rade v rozpore s právomocami definovanými v § 22 ods. 2 zákona č. 136/2001 Z. z. poverení zamestnanci žalovaného nevyzvali zástupcu žalobcu vo vzťahu k údajom obsiahnutým v počítačoch žalobcu na vydanie podkladov, ktoré sú nevyhnutné na činnosť žalovaného. Namiesto toho bolo bezprostredne realizované len prehľadávanie notebookov určených zamestnancami žalovaného podľa kľúčových slov opäť určených zamestnancami žalovaného. Žalobca tiež namietal, že na realizáciu prehľadávania počítačov podľa kľúčových slov nemal žalovaný zákonný podklad. Možnosť realizovať takýto postup nevyplýva z ustanovení § 22 zákona č. 136/2001 Z. z. (v znení účinnom do 30.06.2014). Rovnako spôsob, akým žalovaný skopíroval vyhladané množstvá dát na dátové nosiče, a možnosť ich akéhokolvek ďalšieho použitia nevyplýval zo žiadneho všeobecne záväzného právneho predpisu. Žalovaný nemal na takýto postup dostatočné zákonné oprávnenie a z poverení nevyplynulo, aké počítače môžu poverení zamestnanci žalovaného prehľadať. Taktiež nebolo jasné, ako (na základe akého zákonného oprávnenia, resp. kompetencie a kým) bol zostavený zoznam kľúčových slov použitý pri prehľadávaní vybraných počítačov. Taktiež sa prieči už aj značne rámcovej právnej úprave v zákone, ak poverení zamestnanci žalovaného odnímu obrovské masy dát bez toho, aby bola v priestoroch podnikateľa čo i len v minimálnej miere realizovaná selekcia dát na ich relevanciu k definovanému účelu inšpekcie v zmysle poverenia.

Následné zapečatenie dátových nosičov s odňatými údajmi a ich uloženie v „bezpečných priestoroch“ žalovaného, resp. akéhokolvek ďalšie nakladanie s takýmito údajmi nemá skutočný právny základ a odporuje princípu striktnej legality konania štátnych orgánov. Bez zákonného podkladu taktiež žalovaný nosiče s odňatými informáciami a dokumentmi odpečatuje a realizuje ich prehliadanie. Žalobca namietal, že nešlo o postup vyplývajúci z § 22 ods. 2 písm. b/ zákona č. 136/2001 Z. z. a ani postup v rámci inšpekcie, nakoľko platnosť poverení uplynula.

Z právnej úpravy nevyplýva, po akú dobu bude mať žalovaný k dispozícii nosiče s odňatými dátami a ako ich v budúcnosti môže použiť, resp. akým spôsobom tieto budú zničené a vrátené podnikateľovi. Právna úprava rovnako neposkytuje akéhokolvek záruky, že dáta žalobcu na nosičoch nachádzajúcich sa v priestoroch žalovaného nebudú ďalej kopírované, resp. použité akýmkoľvek iným spôsobom. Ustanovenie § 41 zákona 136/2001 Z. z. nie je v tomto smere evidentne dostatočné. Pečate na igelitových obaloch (bez existencie zákonných obmedzení a povinností žalovaného) rozhodne neposkytujú pre dotknuté osoby dostatočné vecné a právne záruky zákonného nakladania s údajmi,

ktoré boli bez aplikácie detailných filtrov skopírované z počítačov žalobcu. Ak žalovaný tvrdí, že dáta budú zničené 6 mesiacov po skončení konania a dotedy budú uchovávané a používané spôsobom definovaným žalovaným, nie je jasné, z akého právneho predpisu žalovaný túto svoju právomoc odvodil a aké sú skutočné záruky pred svojvoľou konajúceho štátneho orgánu.

Žalobca taktiež poukázal na skutočnosť, že spôsob, akým boli dáta vyhľadane a kopírované na elektronické nosiče, nezabezpečuje zachovanie ich autenticity, resp. nezmenenej podoby.

Podľa žalobcu poučenie na poverení nie je úplné a pre podnikateľa je zavádzajúce. Žalovaný v poverení neuvádzal možnosť (nevyhnutnosť) podania sťažnosti podľa zákona č. 9/2010 Z. z.. Okrem širokého popisu právomocí žalovaného teda poučenie pre podnikateľa skutočne neobsahovalo vymedzenie prostriedkov nápravy, ktoré podnikateľ vo vzťahu k postupu žalovanému mohol (musel) využiť, aby sa mohol domôcť efektívnej ochrany svojich práv. Na druhej strane je potrebné priznať, že ani obsah poučenia na poverení nevyplyva zo žiadneho právneho predpisu, a preto informácie v ňom obsiahnuté sú v zásade triedené žalovaným bez akéhokoľvek zákonného podkladu.

Podľa žalobcu žalovaný vyššie uvedeným postupom nezákonne zasiahol do práv žalobcu garantovaných čl. 8 Dohovoru, čl. 16, čl. 19 Ústavy ako aj práv žalobcu garantovaných mu ostatnými všeobecne záväznými právnymi predpismi. Obmedzenia práv žalobcu boli vykonané bez dostatočného zákonného podkladu v rozpore s čl. 13 Ústavy a postup úradu pri inšpekcii dňa 04.02.2014 ako i následný postup sa v konečnom dôsledku prieča čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 Ústavy. Z uvedených dôvodov navrhuje žalobca, aby súd po prejednaní veci žalobnému návrhu vyhovel a zaviazal žalovaného k náhrade trov konania.

Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení zo dňa 01.04.2015, doručeným Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky toho istého dňa, na návrh žalobcu uviedol, že podľa jeho názoru bol návrh podaný oneskorene a mal byť podaný najneskôr dňa 06.03.2014 a skutočne bol podaný až 30.01.2015. V tejto súvislosti poukázal žalovaný na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Sžz/1/2013, podľa ktorého musí byť návrh voči nezákonnému zásahu podaný do 30 dní odo dňa spísania zápisnice o vykonanej inšpekcii, a preto ho považuje za návrh podaný oneskorene.

Podľa žalovaného bez podrobnejšej analýzy je zrejmé, že jednotlivé nasledujúce úkony, ktoré navrhovateľ považuje za nezákonný zásah, boli vykonané počas inšpekcie: predloženie poverení na vykonanie inšpekcie, vykonanie inšpekcie, prezeranie údajov na základe kľúčových slov, vyhotovenie kópií elektronických dokumentov, ich uloženie na úložné médiá a zariadenia úradu. Uvedené úkony úradu sa uskutočnili v čase vykonania inšpekcie, teda 04.02.2014, a teda celkom zjavne netrvajú.

V súvislosti so splnením podmienok na podanie návrhu poukázal žalovaný na rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, napríklad sp. zn. 1Sžz/10/2014, 1Sžz/6/2014, 10Sžz/5/2014, kde Najvyšší súd Slovenskej republiky považoval za podmienku podania návrhu na súd podanie sťažnosti. Žalobca podal sťažnosť 05.01.2015.

Ďalej žalovaný citoval časti rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 1Sžz/10/2014 a dôvodil tým, že žalobca počas inšpekcie nevzniesol proti postupu zamestnancov úradu žiadne námietky a nenamietal ani obsah zápisnice, a preto aj z tohto dôvodu považoval podmienky na podanie žaloby za nesplnené.

K tvrdeniam o nezákonnosti zásahu žalovaný uviedol, že zamestnanci úradu vykonali dňa 04.02.2014 inšpekciu v priestoroch žalobcu v súlade s ust. § 22 ods. 3 zákona č. 136/2001 Z. z., pričom počas inšpekcie požiadali zamestnancov žalobcu o podanie vysvetlení, požiadali o predloženie špecifikovaných podkladov a informácií, boli prezreté údaje v elektronickej podobe a vyhotovené kópie z vybraných dokumentov, odňaté vybrané dokumenty v listinnej podobe.

Pokiaľ namietal žalobca svojvoľný rozsah poverenia na vykonanie inšpekcie poukázal žalovaný na to, že z poverení, ktorých rovnopisy boli predložené pred začatím inšpekcie štatutárnemu orgánu navrhovateľa sú práma facie zrejmé nasledujúce skutočnosti, teda, že poverenie vydal predseda Protimonopolného úradu Slovenskej republiky, poverenie bolo vydané podľa § 22 ods. 3 zákona č. 136/2001 Z. z., zamestnanec úradu, ktorý sa poveruje vykonaním inšpekcie je identifikovaný menom, priezviskom, akademickým titulom a číslom služobného preukazu, podnikateľ, u ktorého sa má inšpekcia vykonať (žalobca) je identifikovaný obchodným menom, IČO a adresou sídla, uvádza sa účel inšpekcie, t.j. získanie podkladov informácií o dohode obmedzujúcej súťaž predstavujúcej porušenie § 4 ods. 1 zákona č. 136/2001 Z. z. a čl. 101 ZFEÚ, pričom dohoda, na ktorú mal žalovaný podozrenie, je vymedzená

približným časovým rámcom, možnými účastníkmi tejto dohody, tovarov a služieb, ktorých sa mala táto dohoda týkať, stanovuje sa časový rámec, kedy sa má inšpekcia vykonať, uvádza sa rozsah oprávnení zamestnanca žalovaného, sú uvedené dôvody vykonania inšpekcie a jej rozsahu, najmä opis podozrenia na možnú dohodu obmedzujúcu súťaž, dôvody, prečo nemožno podklady získať inak, dôvody na prezeranie elektronickej komunikácie, telefónov, smartfónov atď., podnikateľovi bolo poskytnuté poučenie o jeho povinnostiach počas inšpekcie, ako i práve podať žalobu, poverenie je opečiatkované okrúhlou pečaťou so štátnym znakom a podpísané predsedom žalovaného, poverenie má pridelené evidenčné číslo. Z obsahu samotných poverení jednoznačne vyplýva, že poverenia spĺňajú náležitosti definované v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 05.04.2011, sp. zn. 3Sžz/1/2011. Podľa žalovaného úrad jednoznačne špecifikoval, čo je účelom inšpekcie získanie podkladov a informácií, ktoré sa týkajú možných dohôd obmedzujúcich súťaž podľa § 4 ods. 1 zákona a čl. 101 Zmluvy o fungovaní Európskej únie a týkali sa koordinácie správania sa podnikateľov vo verejných obstarávaníach financovaných z finančných prostriedkov štátneho rozpočtu Slovenskej republiky a Európskeho fondu regionálneho rozvoja v rámci Operačného programu informatizácia spoločnosti. Účel a predmet inšpekcie boli definované presne, a to tak, že sa týkajú verejných obstarávaní financovaných z Operačného programu informatizácia spoločnosti. Nie je teda pravdivým tvrdenie navrhovateľa, že rozsah inšpekcie je v poverení formulovaný neobmedzene široko. Navrhovateľ teda v priebehu inšpekcie a následne v priebehu selekcie získaných podkladov v priestoroch úradu mal možnosť namietat skutočnosť, že získané podklady a informácie sa netýkajú predmetu inšpekcie, ktorý bol celkom jednoznačne definovaný.

Keďže oprávnenia úradu pri výkone inšpekcie a oprávnenia Európskej komisie pri vykonávaní inšpekcie vo veciach hospodárskej súťaže sú obdobné, možno pri posudzovaní jednotlivých otázok vychádzať z rozsiahlej rozhodovacej praxe Súdneho dvora Európskej únie.

V súvislosti so špecifikáciou podozrenia, na základe ktorého úrad pristúpil k výkonu inšpekcie žalovaný uviedol, že v súlade s aplikovateľnou judikatúrou úrad nemá povinnosť uviesť v poverení na vykonanie inšpekcie všetky informácie týkajúce sa možných porušení ustanovení zákona, či Zmluvy (napr. rozsudok vo veci T-289/11 Deutsche Bahn a iní v. Komisia, bod 170).

Podľa žalovaného úrad nie je povinný podrobne uvádzať, akými konkrétnymi dôkazmi disponuje. Aj v zmysle európskej judikatúry, podľa napríklad podľa rozsudku vo veci France Télécom v. Európska komisia Všeobecný súd uviedol, že postačuje, ak Európska komisia disponuje informáciami a dôležitými faktickými skutočnosťami, ktoré ju vedú k podozreniu, že sa dotknutý podnik dopustil porušenia, nie je však povinná ich oznamovať subjektu, u ktorého sa vykonáva inšpekcia.

Úrad v poverení na vykonanie inšpekcie špecifikoval, že jeho podozrenie sa týkalo najmä verejných obstarávaní financovaných v rámci projektu Elektronizácia služieb VÚC, vo vzťahu, ku ktorým uvádza, že podozrenie vyplýva najmä z nasledovného: „výsledky verejných obstarávaní, najmä nízky počet prijatých ponúk, úroveň celkových konečných hodnôt zákaziek v porovnaní s predpokladanými hodnotami zákaziek, striedanie víťazov jednotlivých verejných obstarávaní a ďalšie skutočnosti“. Išlo o indície, ktoré jednoznačne poukazovali na možnú existenciu protisúťažnej dohody v súvislosti s týmito verejnými obstarávaniami. Z poverenia na vykonanie inšpekcie, toto sa týkalo aj ďalších verejných obstarávaní financovaných z Operačného programu informatizácia spoločnosti, v súvislosti s ktorými úrad disponoval dostatočnými informáciami o možných dohodách obmedzujúcich súťaž. Nebolo teda pravdivým tvrdenie žalobcu, že úrad v poverení nespresnil podozrenia o možnom protisúťažnom konaní. Poukázal prečo sú neaplikovateľné závery v prípadoch Nexans 135/09 a Prysmian T-140/09 v. Komisia, na ktoré odkázal žalobca, nakoľko v nich mala Komisia podozrenie len v špecifických produktoch a predmet inšpekcie rozšírila aj o iné produkty, a preto je toho názoru, že poverenie na vykonanie inšpekcie v priestoroch navrhovateľa bolo úplné, zrozumiteľné, vydané v súlade so zákonom a umožňujúce vykonať inšpekciu v súlade so zákonom.

K rozsahu poučenia v zmysle zákona a ani v zmysle judikatúry žalovaný uviedol, že nemá povinnosť poučovať podnikateľa o možnosti podať sťažnosť. Úrad správne poučil navrhovateľa o možnosti domáhať sa ochrany svojich práv prostredníctvom § 250v O.s.p.. Bolo však zodpovednosťou dotknutého podnikateľa, aby dbal na to, aby podaný návrh mal predpísané náležitosti, a aby spĺňal podmienky pre podanie návrhu, o to viac, že žalobca bol v danom prípade od počiatku zastúpený advokátom, ktorý bol prítomný i pri vykonávaní inšpekcie.

Pokiaľ išlo o rozsah kľúčových slov, ktorých šírku namietal žalobca, a ktorú žalobca považoval za tzv.

„fishing expedition“ žalovaný uviedol, že na kľúčové slová použité úradom pri inšpekcii, ktoré nemohli podľa žalobcu nijako súvisieť s účelom inšpekcie, žalobca neuviedol, ktoré kľúčové slová a z akého dôvodu mali takýto ním namietaný charakter. Bolo právomocou úradu zvoliť si kľúčové slová tak, aby boli čo najlepšie cielené na nájdenie informácií, týkajúcich sa predmetu alebo účelu inšpekcie. Kľúčové slová boli podľa žalovaného zvolené s ohľadom na podozrenie úradu o možných protisúťažných dohodách týkajúcich sa verejných obstarávaní financovaných z operačného programu informatizácia spoločnosti. Ide najmä o názvy konkurenčných firiem, ktoré sa týchto verejných obstarávaní zúčastňovali, resp. sa mohli zúčastňovať, a o ktorých úrad mal dôvodné podozrenie, že mohli byť účastníkmi protisúťažných dohôd, ďalej mená osôb, ktoré v jednotlivých konkurenčných spoločnostiach mali byť zodpovednými za tieto verejné obstarávania a slová, ktoré s týmito verejnými obstarávaniami a s nimi súvisiacimi protisúťažnými dohodami priamo súviseli (napr. OPIS, operáč, government, VÚC). Nejde teda o slová, ktoré by boli „generické“ ako tvrdí navrhovateľ, a ktoré by nijakým spôsobom nesúviseli s predmetom prešetrovania. Naopak, ide o kľúčové slová, ktoré priamo súvisia s predmetom inšpekcie.

Pokiaľ išlo o tvrdenia žalobcu ohľadom samotnej zákonnej úpravy priebehu inšpekcie, ktorá mala byť nedostatočná a nekorešpondovala so skutočným priebehom inšpekcie ako aj v súvislosti s nedostatočným zákonným podkladom pre zapečatenie získaných kópií pre ich uchovávanie a neskoršie zničenie žalovaný uviedol, že žalobca neuviedol v čom utrpeli jeho práva v súvislosti s jednotlivými úkonmi úradu. V prvom rade uviedol, že počas inšpekcie mal právo požadovať predloženie podkladov a informácií, a to bez ohľadu na nosič, na ktorom boli zaznamenané (t.j. papier, magnetický nosič, optický nosič...), odňať ich na účely vyhotovenia kópie a vyhotovovať z nich kópie. Úrad počas výkonu inšpekcie tento zákonný rámec neprekročil. Ústavné požiadavky týkajúce sa toho, že štátny orgán môže robiť iba to, čo o mu výslovne zákony umožňujú, nemožno vykladať reštriktívne tak, že by sa tieto vzťahovali aj na technické požiadavky výkonu jednotlivých právomocí. Z uvedených dôvodov podľa jeho názoru nemožno v tejto otázke uvažovať o porušení zákona alebo nezákonnom zásahu, keďže úrad realizoval svoje zákonné oprávnenia a nevybočil z rámca daného zákonom. Opatrenia pri realizácii týchto práv boli primerané sledovanému cieľu (vyhotovenie elektronických kópií podkladov a informácií). Napokon žalobca ani neuviedol, v čom daný postup zasahoval do jeho práv, napríklad v porovnaní s iným zvoleným postupom, napríklad vyhotovením papierových kópií a daných podkladov a informácií. Rovnako aj tvrdenie žalobcu o nezákonnosti vyhotovenia elektronických kópií prostredníctvom kľúčových slov je nezrozumiteľné. Podľa žalovaného zadanie kľúčových slov vedie k efektívnosti vyhľadávania v podkladoch v elektronickej podobe, keďže sú vyselektované iba dokumenty obsahujúce dané slovo, pričom žalobca opäť neuviedol, v čom tento postup zasiahol do jeho práv v porovnaní s iným postupom. Žalovaný v súlade so svojimi internými predpismi a na účely ochrany práv žalobcu zapečatil nosiče obsahujúce vyhotovené kópie dokumentov v elektronickej podobe, uložil ich v priestoroch s obmedzeným postupom a v prípade, ak už nebudú ďalej potrebné, tak budú zničené, a to v súlade s internými predpismi úradu, ktoré úrad neutajuje. Ani v tomto prípade nebolo zrejmé, v čom by mal spočívať zásah do práv žalobcu.

Pokiaľ išlo o tvrdenia žalobcu ohľadom právomoci úradu, že slovenská právna úprava výkonu inšpekcie neposkytuje dostatočné záruky proti svojvôli úradu pri inšpekcii a následnom nakladaní s odňatými informáciami a dokumentmi na rozdiel od prípadu DELTA PEKÁRNY a.s. proti Česká republika kde ESLP identifikoval nedostatočnú ochranu proti zneužitiu zo strany českých orgánov, podľa žalovaného slovenský právny poriadok poskytuje dostatočné právne záruky v tom, že je možné sa domáhať účinnej ochrany na súde prostredníctvom návrhu podľa § 250v O.s.p.. Pri preskúmaní zákonnosti zásahu orgánu verejnej správy má súd plnú jurisdikciu, teda môže preskúmať dôvody inšpekcie, ako i jej priebeh, a teda poskytnúť plnú ochranu žalobcovi. Táto súdna ochrana je bezprostredná, keďže sa nevykonáva v rámci prieskumu samotnej veci, ale môže sa uskutočniť bezprostredne po vykonaní inšpekcie bez ohľadu na to, ako sa skončí prešetrovanie v danej veci. Na rozdiel od Českej republiky sa tiež podľa ustálenej slovenskej judikatúry nevyžaduje, aby bol návrh na ochranu pred nezákonným zásahom podaný v čase inšpekcie (teda trvanie zásahu), ale postačuje trvanie jeho následkov (t.j. napr. držba získaných podkladov a informácií). V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. 1Sžz/10/2014, 1Sžz/6/2014 a 10Sžz/5/2014.

Pokiaľ išlo o priebeh samotného prehliadania údajov a kopírovania žalovaný uviedol, že k tomu sa už vyjadril v časti týkajúcej sa právomoci úradu a dodal, že skutočnosti uvádzané žalobcom v rámci

skupiny námietok odporujú skutočnému skutkovému stavu a priebehu inšpekcie, ako bol zaznamenaný v zápisnici z priebehu inšpekcie.

Žalovaný neodňal „obrovské masy dát“, ako uvádza žalobca, ale vyhotovil kópie údajov v elektronickej podobe, pričom originálne dáta boli naďalej ponechané žalobcovi. V tomto smere je irelevantné, že žalobca dobrovoľne vypožičal úradu pevný disk, na ktorý boli tieto kópie uložené. Medzi odňatím a vyhotovením kópie je podstatný rozdiel, keďže predstavuje rozdielny zásah do práv, a preto úrad považuje argumenty žalobcu za zavádzajúce. Žalobcovi bola síce odňatá dokumentácia v listinnej podobe, avšak tieto dokumenty sú odlišné od tých, ktoré boli preskúmané v elektronickej podobe.

Rovnako je nepravdivé tvrdenie žalobcu, že úrad „odňal“ dáta bez akejkoľvek, čo i len minimálnej selekcie. Sám žalobca namietal používanie kľúčových slov, teda vykonanie selekcie, a na druhej strane tvrdil, že k selekcii neprišlo. Úrad trvá na tom, že počas inšpekcie boli vyselektované spomedzi podkladov a informácií obchodnej povahy, ktoré zamestnanci úradu žiadali predložiť, tie podklady a informácie, ktoré prima facie súviseli s predmetom inšpekcie. Následné prezeranie kópií týchto podkladov v elektronickej podobe v priestoroch úradu má za cieľ identifikovať tie podklady a informácie, ktoré môžu slúžiť ako dôkaz o porušení zákona. Žalobca teda zjavne deformoval opis priebehu inšpekcie, aby vzbudil zdanie, že v priebehu inšpekcie došlo k intenzívnemu a mimoriadnemu zásahu do jeho práv, a teda zásah súdu je naliehavý. Nemožno však v tejto súvislosti prehliadnuť fakt, že žalobca podal návrh až po takmer roku od vykonania inšpekcie (napriek tomu, že počas inšpekcie bol zastúpený advokátom, ktorý ho zastupuje aj v tomto súdnom konaní), a teda otázku zásahu do svojich práv nepovažoval za natoľko závažnú (advokát nerozporoval priebeh inšpekcie ani počas jej samotného priebehu). V súvislosti s nedostatočnou autenticitou kópií úrad konštatuje, že autenticita získaných informácií je zabezpečená okrem iného tým, že zástupcovia žalobcu, vrátane právneho zástupcu, ktorí sa nachádzali na inšpekcii sami potvrdili, že získané dokumenty pochádzali z ich počítačov. Vykonávanie a hodnotenie dôkazov je však vecou riešenou v správnom konaní postupom podľa § 34 Správneho poriadku a ich autenticitu bude môcť namietat' v tomto konaní, pričom k použitiu dôkazov proti nemu doteraz nedošlo.

Nakoľko okrem toho, že bola žaloba podaná oneskorením, a že podľa žalovaného žalobcom uvádzané dôvody a skutočnosti nepreukazujú, že by úrad zasiahol nezákonným spôsobom do žalobcových práv, žalovaný navrhuje, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky vydal rozsudok, ktorým návrh zamietne a náhrada trov konania žalobcovi nepriznal.

Následne dňa 27.04.2015 žalovaný doplnil svoje vyjadrenie k žalobe pred nezákonným zásahom tak, že opätovne poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sžz/10/2014 z dôvodu, že žalobca mal návrh podať do 30 dní od ukončenia inšpekcie.

Dňa 18.05.2015 žalobca doplnil svoje podanie vyjadreniami k vyjadreniam žalovaného tak, že nesúhlasí s tvrdením žalovaného, že žaloba o nezákonnom zásahu bola podaná oneskorene. Poukázal na to, že súdna pomoc poskytovaná v zmysle čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy SR, ako aj podľa § 250v ods. 1 O.s.p. má subsidiárny charakter a je možné sa jej domáhať iba v prípade aktívneho vyčerpania opravných prostriedkov podľa § 250v ods. 3 O.s.p..

Žalobca poukázal na Nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 341/2007 zo dňa 01.07.2008, v ktorom Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval: „Súd však nie je doslovným znením zákonného ustanovenia viazaný absolútne. Môže, ba dokonca sa musí od neho (od slovného znenia právneho textu) odchýliť v prípade, keď to zo závažných dôvodov vyžaduje účel zákona, systematická súvislosť alebo požiadavka ústavne súladného výkladu zákonov a ostatných všeobecne závažných právnych predpisov (čl. 152 ods. 4 ústavy). Viazanosť štátnych orgánov zákonom v zmysle čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, totiž neznamená výslovnú a bezpodmienečnú nevyhnutnosť doslovného gramatického výkladu aplikovaných zákonných ustanovení. Ustanovenie čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky nepredstavuje iba viazanosť štátnych orgánov textom, ale aj zmyslom a účelom zákona. Súd môže, ba dokonca sa musí od doslovného znenia právneho textu odchýliť v prípade, keď to zo závažných dôvodov vyžaduje účel zákona, systematická súvislosť alebo požiadavka ústavne súladného výkladu zákonov a ostatných všeobecne závažných právnych predpisov (čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky). V takýchto prípadoch sa musí zároveň vyvarovať svojvôle (arbitrárnosti) a svoju interpretáciu právnej normy musí založiť na racionálnej argumentácii (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. III. ÚS 341/2007 z 1. júla 2008, ďalej tiež uznesenie, sp. zn. III. ÚS 274/2007 z 11. októbra 2007, nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. III. ÚS 72/2010 zo 4. mája 2010)“.

Poukázal na rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Sžz/2/2012, 3Sžz/1/2009, 10Sžz/2/2013, 10Sžz/1/2014, 8Sžz/1/2009, teda že ustanovenie § 250v ods. 3 druhá veta OSP je nevyhnutné vykladať tak, že o existencii zásahu sa dotknutá osoba najskôr dozvedela až doručením oznámenia o vybavení sťažnosti.

Podľa žalobcu je zrejmé, že subjektívna lehota tridsiatich dní na podanie žaloby o ochranu pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy nemôže uplynúť pred vybavením sťažnosti. Navrhovateľ podal v zákonnej lehote sťažnosť proti postupu orgánu verejnej správy podľa zákona o sťažnostiach a následne v rámci objektívnej lehoty stanovenej O.s.p. podal aj žalobu o ochranu pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy proti orgánu verejnej správy. Námetka orgánu verejnej správy, podľa ktorej bola žaloba podaná oneskorene, je preto zjavne nedôvodná a nezodpovedá prevládajúcim názorom právnej praxe v zmysle citovaných rozhodnutí.

V ďalšej časti žalobca poukázal na vybavenie sťažnosti, ktorá bola odložená dňa 19.03.2015 s odkazom na ust. § 6 ods. 1 zákona č. 9/2010 Z. z. o sťažnostiach.

V súvislosti so včasnosťou podania žalobného návrhu poukázal žalobca na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10Sžz/3/2013 „Navrhovateľ teda podal svoj návrh skôr, než uplynula zákonná lehota na vybavenie jeho sťažnosti (podľa § 13 cit. zákona, príslušný orgán verejnej správy je povinný sťažnosť vybaviť do 60 pracovných dní), ale s prihliadnutím na obranu odporcu a spôsob vybavenia tejto sťažnosti možno prijať záver, že odporca by námietky navrhovateľa neakceptoval a neprijal opatrenia na riešenie daného stavu, a teda odstránenie nezákonného zásahu bez súdnej pomoci nebolo reálne. Za tejto situácie preto vyhodnotil najvyšší súd podaný návrh z tohto hľadiska ako prípustný.“.

Pokiaľ žalovaný odkazoval na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 24.02.2015, sp. zn. 1Sžz/10/2014 a v tejto súvislosti namietal, že žalobca nevzniesol počas inšpekcie námietky proti inšpekcii a nenamietal ani obsah zápisnice, a teda že nesplnil podmienky na podanie žaloby, poukázal žalobca na to, že pri posúdení obsahu zápisnice z inšpekcie vykonanej dňa 04.02.2014 aplikuje znenie ZHOS účinného odo dňa 01.07.2014 (odkazy na § 22a a § 23 ZOHS). Ani z týchto zákonných ustanovení však nevyplýva, že by bolo možné namietat iné skutočnosti, než obsah zápisnice (teda nesprávne zapísaných údajov v zápisnici). Zápisnica predstavuje pravdivý opis úkonu orgánu verejnej správy. Navrhovateľ nenamietal v tomto konaní obsah zápisnice (nepravdivosť zapísaných údajov), ale nezákonnosť postupu orgánu verejnej správy.

Žalobca poukázal na závery Ústavného súdu SR vyjadrené v niekoľkých rozhodnutiach (III. ÚS 68/2010, II. ÚS 96/2010 a II. ÚS 53/2010, z ktorých citoval, že: „Skutočnosť, že sťažovateľ neuviedol priamo do zápisnice námietku proti vykonaniu úkonu (zaistenie počítačového vybavenia), nemožno v žiadnom prípade považovať za jeho vedomý súhlas s vykonaním nelegálneho úkonu znamenajúceho zásah do jeho práva na súkromie.“, a preto je toho názoru, že závery súdu vo veci sp. zn. 1Sžz/10/2014 sú v rozpore s citovanými závermi rozhodnutí ústavného súdu.

Pokiaľ išlo o samotné poverenia na vykonanie inšpekcie žalobca poukázal na rozsudok Všeobecného súdu zo dňa 14.12.2012 vo veci Nexans France SAS a Nexans SA proti Komisii, T-135/09 „Komisia je pri výkone inšpekcie v priestoroch podniku na základe článku 20 ods. 4 nariadenia č. 1/2003 povinná obmedziť svoje skúmanie na činnosti tohto podniku súvisiace s odvetviami uvedenými v rozhodnutí nariaďujúcom inšpekciu, a teda ak po preskúmaní zistí, že určitý dokument alebo informácia nepatria do týchto činností, je povinná zdržať sa ich použitia na účely vyšetrovania.

Ak by totiž Komisia nepodliehala tomuto obmedzeniu, predovšetkým by mala v praxi vždy, keď má nepriamy dôkaz, ktorý jej umožňuje nadobudnúť podozrenie, že určitý podnik sa dopustil porušenia pravidiel hospodárskej súťaže v konkrétnej oblasti svojich činností, možnosť vykonať inšpekciu týkajúcu sa všetkých týchto činností s konečným cieľom odhaliť existenciu akéhokoľvek porušenia daných pravidiel, ktorého sa tento podnik mohol dopustiť, čo je nezlučiteľné s ochranou sféry súkromnej činnosti právnických osôb zaručenou ako základné právo v demokratickej spoločnosti.

Ďalej povinnosť Komisie uviesť účel a predmet inšpekcie v rozhodnutiach prijatých na základe článku 20 ods. 4 nariadenia č. 1/2003 by mala čisto formálny cieľ, ak by sa vymedzila spôsobom, ktorý navrhuje Komisia. Judikatúra, podľa ktorej je cieľom tejto povinnosti predovšetkým umožniť dotknutým podnikom stanoviť rozsah ich povinností spolupracovať, by nebola rešpektovaná, ak by sa táto povinnosť systematicky rozširovala na všetky činnosti dotknutých podnikov.“.

Zároveň poukázal žalobca aj na vyjadrenie žalovaného v časti II.B.2, na rozsudok Všeobecného súdu vo

veci T-339/04, kde sa jasne hovorí, že Komisia „je povinná uviesť, a to čo najpresnejšie, predpoklady, ktoré má v úmysle preveriť, t. j. predmet vyšetrovania a skutočnosti, ktorých sa inšpekcia týka. (...) Na tento účel je komisia tiež povinná jasne v rozhodnutí nariaďujúcim inšpekciu uviesť opis podstatných skutočností údajného porušenia, pričom uvedie predpokladaný relevantný trh a povahu údajných obmedzení hospodárskej súťaže (...). predmet vyšetrovania a skutočnosti, ktoré sa majú preveriť“.

Podľa žalobcu o skutočnosti, že orgán verejnej správy nedisponoval dostatočnými dôkazmi, a že inšpekciou sa tieto len snažil zabezpečiť, svedčí aj jeho ďalší postup. Žalovaný začal voči žalobcovi konanie pod č. 0009/OKT/2015, pričom súčasťou spisového materiálu konania sú aj dokumenty získané v priebehu inšpekcie. Konanie smeruje voči iným podnikateľom, než ktorí sú určení v povereniach a týka sa verejného obstarávania, ktoré nie je v povereniach identifikované. Napriek tomu je možné konštatovať, že žalovaný nedisponuje žiadnymi dôkazmi o protisúťažnom konaní týchto podnikateľov a konanie bolo začaté len na základe dokumentov získaných v rámci inšpekcie. V uvedenom postupe vidí žalobca nedovolené rozširovanie predmetu a účelu inšpekcie, čo predstavuje dôkaz, tzv. fishing expedition.

Pokiaľ žalovaný vo svojom vyjadrení uviedol, že žalobca neuviedol, v čom utrpeli jeho práva v súvislosti s úkonmi žalovaného, je toho názoru, že zo sťažnosti ako aj zo žaloby je zrejmé, že bolo úkonmi orgánu verejnej správy zasiahnuté do súkromia žalobcu podľa čl. 8 Dohovoru v znení protokolov č. 3, 5 a 8, ktorý je v súlade s ustanoveniami čl. 154c Ústavy súčasťou slovenského právneho poriadku ako aj čl. 16, čl. 19 Ústavy.

Podľa žalobcu sa žalovaný mylne domnieva, že postačuje, ak na nakladanie s údajmi získanými v priebehu inšpekcie je údajne „upravené internými predpismi orgánu verejnej správy, ktoré tento neutajuje“. Preto žalobca namietá, že ústavné práva (resp. práva zaručené dohovorom) je v súlade s čl. 13 Ústavy možné obmedziť len zákonom riadne vyhláseným a zverejneným v zbierke zákonov. To, že uvedené interné predpisy možno orgán verejnej správy sprístupní na žiadosť podľa zákona o slobodnom prístupe informácií ešte zďaleka neznamená, že tieto sú zverejnené. Orgán verejnej správy nikdy a nikde aktívne nezverejnil údajné interné predpisy a podnikatelia nemajú relevantnú možnosť sa s týmito oboznámiť. Podľa žalobcu, ak by sme aj opomenuli nedostatočnú právnu silu a záväznosť interných predpisov orgánu verejnej správy, ich nedostatočná publicita (nezverejnenie) ich absolútne diskvalifikuje ako použiteľné pravidlá pre realizáciu inšpekcie a následné nakladanie so získanými údajmi.

Žalobca sa domnieva, že došlo a dochádza k porušeniu jeho subjektívnych práv a ochrany sa domáha v tomto súdnom konaní. Žalovaný nerešpektoval skutočnosť, že o namietanom porušení jeho subjektívnych práv nebolo dosiaľ meritórne rozhodnuté nezávislým a nestranným súdom a prehliadanie jeho dokumentov v elektronickej forme dokončil.

Záverom žalobca opätovne poukázal na rozhodnutie ESĽP vo veci DELTA PEKÁRNY a.s. a domnieva sa, že porušenie jeho práv podľa čl. 8 Dohovoru možno vidieť taktiež v nedostatku zákonnej regulácie postupu orgánu verejnej správy pri inšpekcii a neexistencii účinných prostriedkov nápravy podľa slovenského právneho poriadku, ktoré by boli spôsobilé garantovať ochranu pred rizikom zneužitia úradom odňatých informácií a dokumentov.

Podľa jeho názoru sa žalovaný vo svojom vyjadrení snaží navodiť dojem, že súd vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach označil slovenský právny poriadok za vyhovujúci požiadavkám uvedeným v tomto rozsudku ESĽP. Súd sa však v rozhodnutiach 1Sžz/10/2014, 1Sžz/6/2014 a 10Sžz/5/2014 zameral na požiadavku podania sťažnosti pred podaním žaloby podľa § 250v O.s.p. a konštatoval, že táto požiadavka nie je v rozpore s uvedeným rozsudkom ESĽP a navrhol aby súd rozhodol v zmysle žaloby.

K svojmu vyjadreniu k žalobe následne predložil žalovaný dňa 02.11.2015 svoje doplnujúce stanovisko, v ktorom poukázal na to, že poverenie na vykonanie inšpekcie bolo dostatočné, čo vyplýva jednak z judikatúry SD EÚ, napr. 85/87 Dow Benelux, 46/87 a 227/87 Hoechst v. Komisia C-94/00 Roquette Feéres a T-289/11, T-290/11 a T-521/11 Deutsche Bahn ako aj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci 5Sžnz/2/2015, teda, že údaje o inšpekcii je oprávnený uviesť iba vo všeobecnej rovine, uvedením ich druhu a významu tak, aby boli chránené jeho zdroje informácií. Poklady pre vykonanie inšpekcie tvoria zväzok jedného spisu. Z obsahu je zrejmé, že vykonanie inšpekcie nebolo arbitrárne, ale predchádzalo mu približne rok trvajúce skúmanie trhového prostredia. Z odôvodnenia poverenia je podľa neho zrejmé, že úrad mal podozrenia na nezákonné správanie podnikateľov na trhu vývoja,

implementácie, obchodu a servisu a konzultačných služieb v oblasti IT. Žalovaný je toho názoru, že mal dostatočné podklady pre dôvodné vykonanie inšpekcie vo vzťahu k verejným obstarávaniam v rámci programu OPIS a súd nemôže nariadiť zničiť všetky podklady a informácie, čo je v rozpore s európskou praxou. (Nexans T-135/09 a Prysmian T-140/09).

Ďalej žalovaný poukázal na body 58 až 60 rozsudku T-339/04 France Telekom v. Komisia, na základe ktorého je toho názoru, že poverenie na vykonanie inšpekcie sú vydané v súlade so zákonom.

Ďalej žalovaný uviedol, že postup pri vykonaní inšpekcie bol zákonný a primeraný nakoľko v danom prípade prešetroval kartelovú dohodu, ktoré sú konaním, ktoré je charakterizované mimoriadnou škodlivosťou a závažnosťou a inšpekcia je často jediným spôsobom, ako získať dôkazy o týchto konaniach, ktoré prispievajú k zvyšovaniu cien, alebo v prípadoch kartelových dohôd vo verejných obstarávaníach tiež k neefektívnemu vynakladaniu verejných financií. Je preto nevyhnutné, aby nedošlo k neprimeranému zužovaniu kompetencií úradu pri vykonávaní inšpekcií. Je toho názoru, že vykonanie inšpekcie a následný postup predstavuje taký zásah do súkromia, ktorý je v demokratickej spoločnosti nevyhnutný na ochranu hospodárskeho zriadenia a hospodárskych záujmov a je proporcionálny tomuto sledovanému verejnému záujmu, pričom poskytuje dostatočné záruky pred zneužitím.

Uviedol, že právny rámec umožňoval takýto postup úradu, judikatúra tento postup nerozporovala a skúsenosti z ostatných členských štátov hovoria o tom, že sa postupuje rovnako ako žalovaný. Zásah úradu do súkromia bol primeraný sledovanému cieľu a podnikateľovi boli poskytnuté dostatočné záruky pred zneužitím dát.

Podľa jeho názoru ústavné požiadavky týkajúce sa toho, že štátny orgán môže robiť iba to, čo mu výslovne zákony umožňujú, nemožno vykladať reštriktívne tak, že by sa na to vzťahovali aj technické podrobnosti a praktické otázky výkonu jednotlivých právomocí, čo však neznamená, že by sa tieto činnosti nevykonávali v rámci zákonného rámca. Žalovaný volil prostriedky sledovanému cieľu, a preto nemožno hovoriť o porušení zákona alebo nezákonnom zásahu. Zdôraznil, že v uvedenom prípade aplikoval aj európske právo, čl. 101 Zmluvy o fungovaní EÚ a postupoval podľa Nariadenia č. 1/2003, poukazujúc na princíp efektívnosti a ekvivalencie s cieľom zachovať efektívne vyšetrovacie právomoci súťažných autorít. Poukázal na veci Bernh Larsen holding v. Nórsko a Vinici Construction v. Francúzsko a rozhodnutie AM & S v. EK.

Pokiaľ išlo o primeranosť zásahu žalovaný uviedol, že išlo o prešetrovanie závažného porušovania pravidiel hospodárskej súťaže v podobe protisúťažnej manipulácie s verejnými obstarávaniami prostredníctvom bid-riggingu, ktorá mohla závažným spôsobom poškodiť verejné zdroje SR a EÚ. Poukázal na rozsudok vo veci DATALAN, a.s. postupujúc podľa § 22 ods. 2 zákona č. 136/2001 Z. z. v znení účinnom do 01.07.2014, že mal právo vyhotoviť kópie alebo získať prístup k informáciám na nevyhnutný čas. Postup úradu bol v súlade s internými predpismi a mal oporu v zákone, bol vykonaný v súlade s judikatúrou ESLP, SD EÚ a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a bol nevyhnutý a primeraný sledovanému cieľu, pričom boli poskytnuté dostatočné záruky proti zneužitiu.

Pokiaľ išlo o rozsah použitých kľúčových slov, žalovaný podľa jeho názoru vykonal inšpekciu v nadväznosti na podozrenie, že v priestoroch žalobcu by sa mohli nachádzať dôkazy týkajúce sa možnej dohody obmedzujúcej súťaž na trhu vývoja, implementácie, obchodu, servisu, konzultačných služieb v oblasti IT a v dôsledku koordinovaného sa správania podnikateľov v procese verejných obstarávaní.

K vyjadreniu žalovaného podal dňa 08.02.2016 repliku žalobca, v ktorej uviedol, že jeho vedomostí slovenská judikatúra pozostáva najmä zo zamietavých rozsudkov pre neprístupnosť návrhov. Ak orgán verejnej správy poukazuje na rozhodnutie súdu sp. zn. 10Sžz/5/2014, toto bolo Nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 01.12.2015, sp. zn. III. ÚS 396/2015 zrušené a ústavná sťažnosť proti rozhodnutiu súdu sp. zn. 1Sžz/6/2014 bola odmietnutá len z toho dôvodu, že bol medzičasom vyhlásený rozsudok súdu sp. zn. 5Sžnz/2/2015, ktorým mala byť krivda namietaná ústavnou sťažnosťou napravená (nebola teda daná právomoc Ústavného súdu Slovenskej republiky konať). Nálezmi Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 375/2015 a III. ÚS 376/2015 boli ďalšie zamietavé rozhodnutia súdu o návrhu na odstránenie nezákonného zásahu orgánu verejnej správy zrušené. Žalobcovi nie sú známe rozhodnutia slovenských súdov, ktoré by potvrdzovali tvrdenia orgánu verejnej správy (t. j. dostatočné odôvodnenie poverenia na vykonanie inšpekcie, resp. dostatočný podklad na jej vykonanie).

Žalobca poukázal opätovne na rozsudok súdu sp. zn. 5Sžnz/1/2015 a 5Sžnz/2/2015. Práve v týchto

rozhodnutiach Najvyšší súd Slovenskej republiky jednoznačne označil rozsah poverení na vykonanie inšpekcie orgánom verejnej správy dňa 04.02.2014 ako nedôvodne široký, na základe čoho bola vykonaná inšpekcia posúdená ako nezákonná. Žalobca zdôraznil, že poverenia preskúmané v rámci konaní sp. zn. 5Sžnz/I/2015 a sp. zn. 5Sžnz/2/2015 sú podľa jeho názoru obsahovo takmer totožné s prejednávanou vecou.

Žalobca namietal, že orgán verejnej správy nie je možné stotožňovať s Komisiou, ktorej kompetencie sú vymedzené v Nariadení Rady (ES) č. 1/2003 o vykonávaní pravidiel hospodárskej súťaže stanovených v článkoch 81 a 82 Zmluvy zo 16.12.2002. Podľa žalobcu ak Nariadenie č. 1/2003 splnomocňuje Komisiu k vykonaniu zásahov do práv podnikateľov, neznamena to, že je k takému zásahu v rovnakom rozsahu splnomocnený aj orgán verejnej správy a opätovne poukázal na čl. 2 ods. 2 Ústavy SR, a že európske právo a priori nemôže regulovať procesné pravidlá na úrovni členských štátov. Toto by sa priechilo princípu subsidiarity.

Pokiaľ žalovaný poukázal na podklady pre vykonanie inšpekcie (1 zväzok), ktoré by mali byť prílohou listu č. 4633/PMÚ SR/2015 zo dňa 26.10.2015 predloženého súdu, tak podklady majú predstavovať dôkaz o dôvodnosti podozrení orgánu verejnej správy o protisúťažnom konaní a tým dôkaz o dôvodnosti vykonania inšpekcie. Žalovaný vychádzal z medializovaných informácií, bližšieho prešetrenia verejne dostupných informácií o verejných obstarávaníach v oblasti IT a prešetrenia všetkých verejných obstarávaní financovaných v rámci OPIS z verejne dostupných zdrojov, z ktorých mali podľa orgánu verejnej správy vyplynúť v jeho vyjadrení deklarované skutočnosti. Podľa jeho názoru medializované informácie a bližšie prešetrenie dostupných informácií neobsahujú žiadnu zmienku o žalobcovi, a preto nemôžu byť považované za dostatočný podklad pre vykonanie inšpekcie a závery orgánu verejnej správy v súvislosti s bodom prešetrením všetkých VO považuje za veľmi všeobecné tvrdenia, ktoré nemôžu predstavovať podklad pre dôvodné podozrenie o protisúťažnom konaní žalobcu.

Žalobca uviedol, že v podkladoch je spomínaný jedine v súvislosti s verejnými obstarávaniami verejných obstarávateľov Banskobystrický samosprávny kraj a Trnavský samosprávny kraj, a že mal byť úspešný v jednom verejnom obstarávaní a spoločnosť DATALAN, a.s. v druhom verejnom obstarávaní. Z pokladov žiadne dôvodné podozrenia o jeho protisúťažnom konaní nevyplývajú, resp. neobsahujú také dôkazy, z ktorých by vyplývalo dôvodné podozrenie o existencii dohody obmedzujúcej súťaž za jeho účasti.

Žalobca tiež namietal, že orgán verejnej správy v rámci inšpekcie odňal príliš rozsiahlu dokumentáciu (tisíce e-mailov), ktorú v časovo neohraničenom období podrobne skúmal, pričom väčšina získanej dokumentácie zjavne s predmetom inšpekcie nesúvisela. Poverenia boli pracovníkom orgánu verejnej správy udelené na obdobie najdlhšie päť pracovných dní, navyše iným pracovníkom orgánu verejnej správy, než tým, ktorí následné prehliadanie získaných údajov skutočne vykonávali. Orgán verejnej správy prekročil časový limit poverení, pričom toto prekročenie preskúmateľným spôsobom nezdôvodnil a ani inak nezaznamenal. Ak by bol daný postup primeraný a zákonný, strácal by sa zmysel udeľovania poverení podľa ZOHS a ich časová ohraničenosť.

Ďalej žalobca poukázal na rozsudok sp. zn. 5Sžnz/I/2015 a to v súvislosti s prípustnosťou návrhu týkajúcej sa lehôt podľa § 250v ods. 3 O.s.p.:

„Vykonaná inšpekcia je jednorazovým zásahom do práv subjektu v zásade najmä z hľadiska práva na ochranu prehliadaných priestorov. Proti takémuto zásahu musí byť k dispozícii účinný prostriedok súdnej kontroly (viď napr. Európsky súd pre ľudské práva vo veci Delta Pekárny a.s. proti ČR, č. 97/11). Ak počas tohto zásahu dôjde k zhromaždeniu a odňatiu informácií a korešpondencie, môže tým (prípadne v kumulácii s ďalšími dôvodmi) dôjsť k založeniu porušenia ďalších práv. Ak ide o zhromažďovanie neoprávnené, dochádza k porušeniu práva podľa článku 19 ods. 3 ústavy, ktoré trvá po dobu ich zhromažďovania. Ak odporca ďalej nakladá so zhromaždenými informáciami, dochádza k ďalším čiastkovým zásahom do práv podľa čl. 16 ods. 1 a 19 ods. 2 ústavy, resp. podľa čl. 8 Dohovoru. Proti nim musí byť rovnako prípustný účinný prostriedok ochrany; inak by bola popretá podstata a zmysel práva na súdnu ochranu, ako aj práva na ochranu súkromia a ochranu pred nezákonným zhromažďovaním údajov o svojej osobe.(...)“

Najvyšší súd dospel k záveru, že osoba dotknutá na svojich právach ďalšími čiastkovými zásahmi nadväzujúcimi na pôvodný zásah, musí mať k dispozícii účinný prostriedok, ako týmto a ďalším zásahom zabrániť. Nemožno prijať záver, že ak sa niekto neohradí včas voči prvému nezákonnému zásahu, je povinný trpieť akýkoľvek ďalší na to nadväzujúci alebo prehlbujúci zásah.“

Súd sa následne v rozsudku zaoberá meritom veci a vymenúva náležitosti poverenia na vykonanie inšpekcie orgánom verejnej správy: „Za týmto účelom musí odôvodnenie poverenia na výkon inšpekcie obsahovať popis základných charakteristických vlastností podozrivého deliktu, označenie dotknutého trhu, charakter podozrivých obmedzení a vysvetlenia, z ktorých vyplynú závažné indicie so všeobecným označením ich charakteru a druhu ako aj závažné materiálne indicie, na základe ktorých vyplynie podozrenie vo vzťahu k dotknutému subjektu zo spolupáchateľstva deliktu. Ďalej je potrebné uviesť vysvetlenie, akým spôsobom bol spáchaný uvedený delikt, a najmä čo najpresnejšie označenie toho, čo sa kontrolou hľadá a čoho sa týka.“.

Na pojednávaní dňa 09.06.2015 predložená smernica žalovaného o procesných pravidlách pri vymazávaní alebo likvidácii údajov v elektronickej podobe č. 17/2013 nezodpovedá podľa Najvyššieho súdu požiadavkám kladeným rozhodovacou činnosťou Európskeho súdu pre ľudské práva na právnu úpravu, ktorá má byť dostatočnou zárukou na to, aby zamedzila riziku zneužitia právomoci zo strany žalovaného orgánu.“.

V súvislosti so smernicou orgánu verejnej správy č. 17/2013 žalobca poukázal na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 07.10.2015, sp. zn. I. ÚS 290/2015, ktorý sa týka práva na ochranu osobných údajov, ktoré je chránené v rámci práva na súkromie podľa čl. 8 Dohovoru a čl. 19 Ústavy. V tomto Náleze Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval: „Požiadavka obmedzenia ochrany osobných údajov zákonom, a nie akýmkoľvek iným právnym predpisom okrem iného znamená, že zo všetkých orgánov štátu jedine Národná rada Slovenskej republiky môže prijať právnu úpravu obmedzujúcu jednotlivca v ochrane jeho osobných údajov. Vláda, ministerstvo vnútra, nijaké iné ministerstvo, krajské a okresné úrady ani orgány územnej samosprávy nesmú vydať nariadenie vlády, vyhlášku alebo všeobecne záväzné nariadenie obmedzujúce právo na ochranu osobných údajov. Iné ako zákonné obmedzenie ochrany osobných údajov neprichádza do úvahy tak na základe podzákonnej úpravy vydanéj z vlastného rozhodnutia orgánov výkonnej moci alebo územnej samosprávy, ako aj na základe zmocnenia uvedeného v zákone. Národná rada bez porušenia viacerých ustanovení ústavy nemôže zmocniť ktorýkoľvek orgán verejnej moci, aby obmedzil ústavnú ochranu údajov o osobe svojim všeobecne záväzným právnym predpisom, (...) Európsky súd pre ľudské práva v každom prípade posudzuje, či namietnutý zásah do práva na súkromie vykonala verejná moc v súlade s právnou úpravou, ktorá musí byť dostupná a dostatočne predvídateľná, t. j. vyjadrená s veľkou mierou presnosti tak, aby jednotlivcovi umožnila v prípade potreby prispôbiť svoje správanie právnej úprave (Malone v. the United Kingdom, séria A, č. 82, body 66 - 68; Rotaru v. Romania [GC], sťažnosť č. 28341/95, bod 55, ECHR 2000V; Amann proti Švajčiarsku, bod 56). (...) Okrem toho právna úprava, aby bola v súlade s dohovorom, musí podľa čl. 13 dohovoru poskytovať aj primeranú ochranu pred svojvôľou a v dôsledku toho s dostatočnou jasnosťou definovať rozsah a spôsob výkonu právomoci zverenej kompetentným orgánom (Kruslin v. France; S. a Marper proti Spojenému kráľovstvu). (...) Účelu ochrany údajov o osobe nezodpovedá akákoľvek generálna norma umožňujúca orgánu verejnej moci, aby získaval a využíval osobné údaje. Účel sa naplňa až vtedy, keď orgán verejnej moci dostane v zákone dostatočne presné a podrobné splnomocnenie na nakladanie s osobnými údajmi, ktoré neumožní zakladanie databáz o čomkoľvek a kedykoľvek, stačí, ak sa vie, na ktorom štátnom orgáne.“.

Žalobca v súvislosti s rozsudkom sp. zn. 5Sžnz/2/2015 ako aj s rozsudkom súdu sp. zn. 5Sžnz/1/2015 poukázal na to, že podľa § 135 ods. 2 O.s.p. a § 159 ods. 2 O.s.p., ak bolo o konkrétnej otázke vydané príslušným orgánom rozhodnutie, súd z tohto posúdenia vychádza, pričom výrok právoplatného rozsudku je záväzný pre účastníkov a pre všetky štátne orgány. Z uvedeného vyplýva, že ak súd už v minulosti poverenia podľa ZOHS v totožnom znení, ako v prejednávanej veci označil za nezákonné, pre konajúci súd by tento záver mal byť záväzný a mal by z neho vychádzať ako z už rozhodnutej prejudiciálnej otázky.

Žalobca tiež namietal, že, ak by súd v jeho konaní dospel k iným záverom, než v prípade spoločnosti DATALAN, a.s., prišlo by tým k porušeniu jeho práva na predvídateľné súdne rozhodnutie.

„Ústavný súd SR v rámci svojej rozhodovacej činnosti už vyslovil, že k imanentným znakom právneho štátu patri neodmysliteľne aj princíp právnej istoty (napr. PL. ÚS 36/95), ktorého súčasťou je tiež požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď (napr. I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95 a II. ÚS 80/99). Diametrálne odlišná rozhodovacia činnosť všeobecného súdu o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie, pokiaľ ju nemožno objektívne a rozumne odôvodniť, je ústavne neudržateľná (m. m. PL. ÚS 21/00, PL.

ÚS 6/04, III. ÚS 325/05)“.

Obdobné právne závery prijal aj ESLP vo veciach Zielinski, Pradal, Gonzales a ďalší proti Francúzsku (rozsudok zo dňa 28.10.1999), Beian proti Rumunsku (rozsudok zo dňa 06.12.2007). Baranowski proti Poľsku (rozsudok zo dňa 28.03.2000) alebo Sovtransavto Holding proti Ukrajine (rozsudok zo dňa 25.07.2002).

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd vecne príslušný na konanie a rozhodovanie o žalobe na ochranu pred nezákonným zásahom podľa § 246 ods. 2 písm. b/ O.s.p. tvrdý nezákonný zásah prejednal na pojednávaniach v dňoch 18.02.2016 a 31.03.2016 a rozhodnutie vyhlásil verejne dňa 28.04.2016, oboznámil sa s obsahom administratívneho spisu žalovaného a predloženými písomnými vyjadreniami účastníkov a vypočutých svedkov.

Podľa § 250v ods. 1 až 8 O.s.p.

(1) Fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že bola ukrátená na svojich právach a právom chránených záujmoch nezákonným zásahom orgánu verejnej správy, ktorý nie je rozhodnutím, a tento zásah bol zameraný priamo proti nej alebo v jeho dôsledku bol proti nej priamo vykonaný, môže sa pred súdom domáhať ochrany proti zásahu, ak taký zásah alebo jeho dôsledky trvajú alebo hrozí jeho opakovanie.

(2) Orgán, proti ktorému návrh smeruje, je orgán, ktorý podľa tvrdenia uvedeného v návrhu vykonal zásah; v prípade zásahu ozbrojených síl, ozbrojeného zboru alebo iného verejného zboru je to orgán, ktorý tento zbor riadi, alebo ktorému je taký zbor podriadený.

(3) Návrh nie je prípustný, ak navrhovateľ nevyčerpal prostriedky, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis, alebo ak sa navrhovateľ domáha len určenia, že zásah bol alebo je nezákonný. Návrh musí byť podaný do 30 dní odo dňa, keď sa osoba dotknutá zásahom o ňom dozvedela, najneskôr však do jedného roka odo dňa, keď k nemu došlo.

(4) Súd o takom návrhu rozhodne rozsudkom. Ak súd návrhu vyhovie, vo výroku rozsudku uvedie označenie orgánu, ktorému sa povinnosť ukladá, predmet a číslo správneho konania a lehotu, v ktorej má orgán verejnej správy túto povinnosť vykonať. Povinnosť spočíva v zákaze pokračovať v porušovaní práva navrhovateľa a v príkaze, ak je to možné, obnoviť stav pred zásahom. Ustanovenie § 250 sa uplatní rovnako. Súd návrh zamietne, ak nie je dôvodný alebo návrh nie je prípustný.

(5) Navrhovateľ má právo na náhradu trov konania, ak súd návrhu vyhovel.

(6) Súd konanie zastaví, ak odpadli dôvody na ďalšie konanie, a zároveň rozhodne o trovách konania.

(7) Proti rozhodnutiu súdu nie je prípustný opravný prostriedok.

(8) Na konanie podľa tejto hlavy sa použijú ustanovenia prvej a druhej hlavy tejto časti primerane, ak v tejto hlave nie je ustanovené inak.

Podľa článku 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práva základných slobôd v účinnom znení každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydlia a korešpondencie.

Podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

Podľa článku 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podľa článku 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecných záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto Ústavou.

Podľa článku 13 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky pri obmedzovaní základných práv a slobôd sa musí dbať na ich podstatu a zmysel. Takéto obmedzenia sa môžu použiť len na stanovený cieľ.

Podľa článku 16 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nedotknuteľnosť osoby aj súkromia je zaručená. Obmedzená môže byť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa článku 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života.

Podľa odseku 3 citovaného ustanovenia každý má právo na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním, zverejňovaním alebo iným zneužívaním údajov o svojej osobe.

Podľa čl. 22 bod 1 a 2 Nariadenia Rady č. 1/2003 vyšetřovania vykonávané orgánmi hospodárskej

súťaže členských štátov.

(1) Orgán hospodárskej súťaže členského štátu môže na svojom vlastnom území podľa vnútroštátneho práva v mene alebo na účet orgánu hospodárskej súťaže iného členského štátu vykonať akúkoľvek inšpekciu alebo iné opatrenia na objasnenie skutočností, aby zistil, či bol porušený článok 81 alebo 82 Zmluvy. Akákoľvek výmena a využitie získaných informácií sa vykoná v súlade s článkom 12.

(2.) Na žiadosť Komisie podniknú orgány hospodárskej súťaže členských štátov inšpekcie, ktoré Komisia považuje za nevyhnutné podľa článku 20 ods. 1 alebo, ktoré boli nariadené rozhodnutím podľa článku 20 ods. 4. Úradníci orgánov hospodárskej súťaže členských štátov, ktorí sú zodpovední za vykonávanie týchto inšpekcií, ako aj osoby nimi oprávnené alebo menované, vykonávajú svoje právomoci v súlade s ich vnútroštátnym právom.

Ak o to požiada Komisia alebo príslušný orgán uvedeného členského štátu, na ktorého území sa má inšpekcia vykonať, úradníkom a iným sprevádzajúcim osobám, ktoré Komisia oprávnila, môžu pomáhať úradníci príslušného orgánu, vykonať, úradníkom a iným sprevádzajúcim osobám, ktoré Komisia oprávnila, môžu pomáhať.

Podľa § 22 ods. 1 až 3 zákona č. 136/2001 Z. z. v znení platnom do 30.06.2014, Úrad a) vykonáva prešetrovanie na relevantnom trhu,

b) vydáva rozhodnutie o tom, že konanie alebo činnosť podnikateľa je zakázaná podľa tohto zákona alebo podľa ustanovení osobitného predpisu; rozhoduje o uložení povinnosti zdržať sa takéhoto konania a o povinnosti odstrániť protiprávny stav,

c) vydáva rozhodnutie o tom, že orgán štátnej správy pri výkone štátnej správy, orgán územnej samosprávy pri výkone samosprávy a pri prenesenom výkone štátnej správy a orgán záujmovej samosprávy pri prenesenom výkone štátnej správy porušil tento zákon,

d) postupuje a rozhoduje vo všetkých veciach ochrany súťaže vyplývajúcich z ustanovení tohto zákona alebo z osobitných predpisov, 18a)

e) kontroluje dodržiavanie rozhodnutí vydaných v konaní pred úradom,

f) vydáva stanovisko podľa osobitného predpisu, 22a)

g) zabezpečuje medzinárodné vzťahy v oblasti ochrany súťaže na úrovni orgánov s právomocou v tejto oblasti,

h) podáva návrh na súd na vydanie súhlasu s inšpekciou pre Komisiu na výkon jej činností podľa osobitného predpisu, 1aa)

i) podáva návrh na súd na vydanie súhlasu s inšpekciou na výkon svojich činností podľa odseku 4,

j) navrhuje ďalšie opatrenia na ochranu a podporu súťaže.

(2) V súvislosti s plnením úloh podľa tohto zákona a podľa osobitného predpisu 1aa) majú zamestnanci úradu, ako aj tí, ktorí boli poverení plnením úloh patriacich do pôsobnosti úradu (ďalej len „zamestnanci úradu“), právo vyžadovať od podnikateľov, ako aj od vedúcich zamestnancov podnikateľa, štatutárnych orgánov podnikateľa alebo od členov štatutárnych orgánov podnikateľa, od kontrolných orgánov podnikateľa alebo od členov kontrolných orgánov podnikateľa, alebo od iných zamestnancov podnikateľa (ďalej len „zamestnanci podnikateľa“) informácie a podklady, ktoré sú nevyhnutné na činnosť úradu, najmä účtovné a obchodné podklady alebo právne dokumenty bez ohľadu na nosič, na ktorom sú zaznamenané, a vyhotovovať z nich kópie a výpisy alebo vyžadovať ich úradne overené preklady do slovenského jazyka. Majú právo vyžadovať aj ústne alebo písomné vysvetlenie a vyhotovovať si zvukový záznam z ústne podaného vysvetlenia. Na zabezpečenie získania týchto podkladov majú zamestnanci úradu právo

a) zapečatiť tieto podklady a dokumenty alebo zapečatiť objekty a priestory, v ktorých sa vykonáva inšpekcia podľa odseku 3 na určitý čas a v rozsahu nevyhnutnom na vykonanie prešetrovania úradom,

b) odňať tieto podklady a dokumenty na nevyhnutný čas s cieľom vyhotoviť kópie alebo získať prístup k informáciám, ak úrad nemôže počas výkonu inšpekcie podľa odseku 3 alebo 4 najmä z technických dôvodov získať prístup k informáciám alebo vyhotoviť kópie podkladov. O tom urobí úrad záznam do zápisnice.

(3) Pri plnení úloh podľa tohto zákona majú zamestnanci úradu na základe písomného poverenia predsedu úradu právo vstupovať do všetkých objektov, priestorov alebo dopravných prostriedkov podnikateľa, ktoré súvisia s činnosťou alebo s konaním podnikateľa podľa § 3 ods. 2 s cieľom vykonať inšpekciu.

Podľa § 22 ods. 1 písm. b/ zákona č. 136/2001 Z. z. v znení platnom od 01.07.2014 úrad vykonáva

prešetrovanie na účel zistenia, či je dôvod na začatie konania podľa tohto zákona.

Podľa § 78a ods. 1 až 8 O.s.p.

(1) Na zabezpečenie dôkazu na účely prešetrovania podľa osobitných predpisov súd na základe návrhu Komisie alebo Protimonopolného úradu do troch dní rozhodne o vydaní súhlasu s inšpekciou objektov, priestorov alebo dopravných prostriedkov. Prílohou k návrhu je rozhodnutie Komisie alebo Protimonopolného úradu.

(2) Návrh podľa odseku 1 musí obsahovať okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 42 ods. 3 najmä účel inšpekcie, určenie objektov, priestorov alebo dopravných prostriedkov, v ktorých sa má inšpekcia vykonať, určenie osôb, ktoré by mali inšpekciu vykonať, s návrhom právomocí, ktoré by mali mať, a uvedenie skutočností, ktoré preukazujú dôvodné podozrenie, že sa určité podklady alebo dokumenty nachádzajú v uvedených objektoch, priestoroch alebo dopravných prostriedkoch.

(3) Súd postupuje pri vydaní súhlasu s inšpekciou Komisiou podľa odseku 1 v súlade s osobitným predpisom. Pri vydaní súhlasu s inšpekciou Protimonopolným úradom súd skúma, či inšpekcia alebo spôsob jej výkonu je úmerná a dostatočne odôvodnená s ohľadom na závažnosť možného obmedzenia hospodárskej súťaže, význam hľadaného podkladu alebo dokumentu, účasť podnikateľa na možnom obmedzení hospodárskej súťaže a odôvodnenie predpokladu, že hľadané podklady alebo dokumenty sa nachádzajú v určitých objektoch, priestoroch alebo dopravných prostriedkoch.

(4) Výrok uznesenia súdu o súhlase s inšpekciou musí obsahovať určenie účelu inšpekcie, určenie objektov, priestorov alebo dopravných prostriedkov, v ktorých sa má inšpekcia vykonať, určenie osôb, ktoré inšpekciu vykonávajú, s uvedením ich právomocí pri výkone inšpekcie a určenie dátumu inšpekcie s uvedením lehoty, do ktorej je možné inšpekciu vykonať. Lehota na vykonanie inšpekcie nesmie byť dlhšia ako 30 dní.

(5) Súd ustanoví osobe, ktorá užíva objekty, priestory alebo dopravné prostriedky, v ktorých sa má inšpekcia vykonať, opatrovníka podľa § 192, ktorý sa zúčastní na výkone inšpekcie.

(6) Uznesenie súdu o súhlase s inšpekciou súd doručí Protimonopolnému úradu, ktorý zabezpečí jeho doručenie osobe, u ktorej sa inšpekcia vykoná.

(7) Proti uzneseniu súdu o vydaní súhlasu na inšpekciu podľa odseku 1 je prípustné odvolanie, ktoré nemá odkladný účinok. Odvolanie je oprávnená podať osoba, ktorá užíva objekty, priestory alebo dopravné prostriedky, v ktorých sa inšpekcia vykonala.

V predmetnom konaní bolo medzi účastníkmi spone, či žalobca podal žalobný návrh proti nezákonnému zásahu spočívajúcemu vo vykonanej inšpekcii žalovaným dňa 04.02.2014 zamestnancami úradu a následnom neoprávnenom zhromažďovaní a používaní údajov a dát získaných na základe tejto inšpekcie včas, či mal žalovaný zákonné oprávnenie vykonať inšpekciu na základe poverenia daného zamestnancom predsedom úradu, či išlo o neprimeraný rozsah výkonu inšpekcie.

V hore uvedenej veci Najvyšší súd Slovenskej republiky najprv skúmal, či boli splnené podmienky konania, t.j. či je žaloba podaná včas, oprávnenou osobou, a či má predpísané náležitosti. Pri zisťovaní postupoval v zhode jednak s judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky (III. ÚS 376/2015, III. ÚS 375/2015, I. ÚS 290/2015) tak, aby bolo naplnené a garantované základné právo žalobcu na súdnu ochranu podľa čl. 19. ods. 3 a čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy SR ako aj čl. 6 a 8 Dohovoru, pričom vychádzal taktiež z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Sžnz/1/2015 a 5Sžnz/2/2015.

Pokiaľ žalovaný v stanoviskách opakovane namietal, že žalobný návrh bol podaný oneskorene, považoval Najvyšší súd Slovenskej republiky zhodne s názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní sp. zn. 5Sžnz/1/2015, tento jeho názor za zjavne nesprávny. Ako konštatoval súd v uvedenom rozhodnutí, nemohol sa prikloniť k takému výkladu zákonných ustanovení § 250v ods. 1 a 3 O.s.p., ktorým by bol výkon práva žalobcu na súdnu ochranu umožnený v materiálnom chápaní práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, čo vyplýva aj z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (Nález č. k. III. ÚS 376/2015-25 z 27.10.2015).

Najvyšší súd Slovenskej republiky po posúdení uvedených skutočností dospel k záveru, že podmienky prípustnosti žalobného návrhu bolo potrebné posudzovať tak, aby bol uprednostnený výklad, ktorý zabezpečí plnohodnotnú, realizáciu ústavou garantovaných práv. Majúc na zreteli, že všetky orgány verejnej moci sú povinné v pochybnostiach vykladať právne normy v prospech realizácie ústavou a medzinárodnými zmluvami garantovaných základných práv a slobôd (napr. rozhodnutia Ústavného súdu

SR sp. zn. IV. ÚS 209/07, II. ÚS 148/06, II. ÚS 31/04) a vzhľadom na uvedené dospel k rozhodnutiu, že návrh je potrebné považovať za procesne prípustný a podaný včas.

Skutkový stav z hľadiska procesnej prípustnosti v predmetnej veci je okrem toho potrebné vnímať ako zásah pokračujúci a prehľbujúci sa ďalšími čiastkovými zásahmi, ktorých zákonnosť má byť preskúmaná. Tvrdené porušenia nadväzujúce na pôvodný nezákonný zásah v tomto kontexte predstavujú nie len následky pôvodného (potenciálne nezákonného) zásahu, ale aj zásah samotný a trvajúci. S cieľom poskytnutia účinnej ochrany základným právam je potrebné vykladať plynutie objektívnej lehoty pri trvajúcom zásahu (teda nie zásahu, ktorého len následky trvajú) podľa § 250v ods. 3 O.s.p. tak, že táto začína plynúť až dňom ukončenia zásahu. Spojenie do jedného roka odo dňa, keď k nemu (zásahu) došlo, navodzuje záver, že zásah je ukončený, dokonaný.

Opačný výklad by mohol viesť k neprijateľnému záveru, že osoby, ktoré sa o ešte stále trvajúcom zásahu dozvedia po uplynutí jedného roka od začiatku zásahu, by nemali k dispozícii žiaden prostriedok súdnej ochrany a boli by povinné nezákonný zásah, či ďalšie čiastkové zásahy nedôvodné ďalej trpieť aj napriek tomu, že podmienky subjektívnej lehoty by spĺňali. Takýto výklad by v prípade pokračujúceho zásahu nebol podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ústavne konformný.

Tak ako bolo konštatované v rozhodnutí sp. zn. 5Sžnz/1/2015 je vykonaná inšpekcia jednorazovým zásahom do práv subjektu, v zásade najmä z hľadiska práva na ochranu prehliadaných priestorov. Proti takémuto zásahu musí byť k dispozícii účinný prostriedok súdnej kontroly (viď napr. Európsky súd pre ľudské práva vo veci DELTA PEKÁRNY a.s. proti ČR, č. 97/11). Ak počas tohto zásahu dôjde k zhromaždeniu a odňatiu informácií a korešpondencie, môže tým (prípadne v kumulácii s ďalšími dôvodmi) dôjsť k založeniu porušenia ďalších práv. Ak ide o zhromažďovanie neoprávnené, dochádza k porušeniu práva podľa čl. 19 ods. 3 Ústavy, ktoré trvá po dobu ich zhromažďovania. Ak žalovaný ďalej nakladá so zhromaždenými informáciami, dochádza k ďalším čiastkovým zásahom do práv podľa čl. 16 ods. 1 a 19 ods. 2 Ústavy, resp. podľa čl. 8 Dohovoru. Proti nim musí byť rovnako prípustný účinný prostriedok ochrany; inak by bola popretá podstata a zmysel práva na súdnu ochranu, ako aj práva na ochranu súkromia a ochranu pred nezákonným zhromažďovaním údajov o svojej osobe.

Následne sa Najvyšší súd Slovenskej republiky zaoberal aj otázkou postupu žalovaného v predmetnom vykonaní inšpekcie, ktorá bola u žalobcu (v jeho priestoroch) vykonaná dňa 04.02.2014, a to na základe poverení na vykonanie inšpekcie zo dňa 30.01.2014 vydaných pre Ing. O. M. č. IP-30/2014, Mgr. J. R. č. IP - 29/2014, pre Mgr. Z. E. č. IP - 28/2014 a JUDr. J. R. D. č. IP - 27/2014. Poverenia boli vydané na čas vykonania inšpekcie v dobe od 04.02.2014 do 11.02.2014, najdlhšie však v trvaní päť dní.

Následne po zistení skutočností, že návrh bol podaný včas, oprávnenou osobou skúmal súd, či poverenia boli vydané v súlade so zákonom, a či inšpekcia bola vykonaná v súlade so zákonom, a dospel k záveru, že tomu tak nebolo. V tejto súvislosti považuje Najvyšší súd Slovenskej republiky za potrebné zdôrazniť, že jednak judikatúra EŠP a následne aj Ústavného súdu SR (I. ÚS 290/2015) sa pri ochrane základných práv a slobôd zaoberá otázkou legitímnosti týchto zásahov s ohľadom na sledovaný cieľ ochrany iných (v tomto prípade hospodárskych záujmov), ktorý sa týka práva na ochranu osobných údajov, ktoré je chránené v rámci práva na súkromie podľa čl. 8 Dohovoru a čl. 19 Ústavy. Tak, ako v tomto náleze konštatoval ústavný súd, požiadavka obmedzenia ochrany osobných údajov zákonom, a nie akýmkoľvek iným právnym predpisom, okrem iného znamená, že zo všetkých orgánov štátu jedine Národná rada Slovenskej republiky môže prijať právnu úpravu obmedzujúcu jednotlivca v ochrane jeho osobných údajov tak, aby prípadný namietaný, či namietnutý zásah do práva na súkromie vykonala verejná moc v súlade s právnou úpravou, ktorá musí byť dostupná a dostatočne predvídateľná, pričom účel sa naplňa až vtedy, keď orgán verejnej moci dostane v zákone dostatočne presné a podrobné splnomocnenie na nakladanie s osobnými údajmi, ktoré neumožní zakladanie databáz o čomkoľvek a kedykoľvek, stačí, ak sa vie, na ktorom štátnom orgáne. Aj samotný žalovaný na pojednávaní dňa 31.03.2016 uviedol prostredníctvom svedeckej výpovede p. C., že v čase vykonania inšpekcie neexistoval ani vnútorný predpis žalovaného, ako nakladať s odňatými dokumentmi získanými inšpekciou.

Podľa Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danom prípade právna úprava vykonania inšpekcie podľa § 22 ods. 3 zákona č. 136/2001 Z. z. v znení platnom do 30.06.2014, ktorú žalovaný dňa 04.02.2014 vykonal u žalobcu, bola strohá a jej výklad a aplikačnú prax nemožno považovať za tak jednoznačnú, aby táto nevyvolala u dotknutej osoby obavu z nezákonného zásahu.

V danej veci bolo nepochybne zistené, že žalovaný začal vlastné konanie vo veci možného

koordinovaného postupu podnikateľov vo verejných obstarávaníach podľa § 25 ods. 1 zákona až dňa 19.03.2015, teda viac ako 13 mesiacov po vykonaní inšpekcie, pričom právna úprava vykonania prešetrovania na účel zistenia, či je dôvod na začatie konania podľa zákona č. 136/2001 Z. z. v znení platnom do 30.06.2014 nebola upravená vôbec a bola do zákona vložená až od 01.07.2014, t.j. päť mesiacov po vykonaní namietanej nezákonnej inšpekcie (§ 22 ods. 1 písm. b/ zákona účinného od 01.07.2014). Najvyšší súd Slovenskej republiky poznamenáva, že procesný postup pri vykonaní inšpekcie pred začatím konania, bol pre Protimonopolný úrad v dobe do 30.06.2014 upravený len v O.s.p., a to konkrétne § 78a, ktorý bol účinný od 01.05.2004, teda odo dňa vstupu Slovenskej republiky do Európskej únie.

Podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danom prípade absentovala v čase vykonania inšpekcie, t.j. 04.02.2014, právna úprava v zákone č. 136/2001 Z. z. o procesnom postupe pri vykonaní inšpekcie, a teda do úvahy by prichádzal iba taký postup žalovaného, ktorý by bol v súlade s ust. § 78a O.s.p. ods. 1, teda postup majúci za cieľ zabezpečenie dôkazov na účely prešetrovania podľa zákona č. 136/2001 Z. z. so súhlasom súdu, nakoľko táto kompetencia (vykonať prešetrovanie) mu vyplývala len z Nariadenia č. 1/2003, avšak podľa vnútroštátnych procesných pravidiel, ktoré boli upravené v ust. § 78a O.s.p., nakoľko konanie vo veci samej (možného porušenia pravidiel hospodárskej súťaže) bolo začaté až dňa 19.03.2015.

Ak teda žalovaný nepostupoval v súlade s vykonaním inšpekcie tak, že pred samotným začatím konania si nevyžiadal súhlas súdu podľa § 78a O.s.p., možno hodnotiť tento jeho postup ako postup nemajúci oporu v zákone, a teda v rozpore s čl. 2 ods. 2 Ústavy, a to jednak z dôvodu, že nebolo začaté konanie podľa § 25 ods. 1 zákona č. 136/2001 Z. z. a jednak nepožiadala súd o predchádzajúci súhlas s vykonaním inšpekcie na zabezpečenie dôkazov na účely prešetrovania podľa zákona č. 136/2001 Z. z..

Aj podľa Nariadenia Rady č. 1/2003, ktoré v čl. 22 ods. 1 upravuje postup orgánu hospodárskej súťaže členského štátu v mene alebo na účet orgánu hospodárskej súťaže iného členského štátu na vlastnom území len podľa vnútroštátneho práva. Ak vnútroštátne právo pri vykonaní inšpekcie platí v prípade inšpekcie v prospech orgánov hospodárskej súťaže iných členských štátov, tak je zrejmé, že národná autorita mohla vo svojom mene a na vlastnom území mohol akúkoľvek inšpekciu vykonávať iba v súlade s vnútroštátnym právom. Na tom nič nemení ani tá skutočnosť, ktorú vo svojom vyjadrení uviedol žalovaný, ako postupujú pri vykonaní inšpekcie iné členské štáty, keďže ich národné autority v oblasti ochrany hospodárskej súťaže, sa pri vykonávaní inšpekcie na svojom vlastnom území taktiež musia riadiť vnútroštátnym právom tej ktorej krajiny. Tomuto názoru zodpovedá aj veta posledná čl. 22 bodu 2. Nariadenia Rady č. 1/2003, z ktorej vyplýva, že úradníci orgánov hospodárskej súťaže členských krajín vykonávajú svoje právomoci v súlade s ich vnútroštátnym právom.

Ďalej Najvyšší súd Slovenskej republiky posudzoval zákonnosť postupov žalovaného v rozsahu žalobných dôvodov v rozsahu poverenia na vykonanie inšpekcie podľa § 22 ods. 2 zákona č. 136/2001 Z. z. v znení účinnom do 30.06.2014 a v tejto súvislosti zdôrazňuje, že poverenie je základný právny akt, na základe ktorého žalovaný mohol postupom podľa § 78a O.s.p. požiadať súd o súhlas s vykonaním inšpekcie. Jeho zákonnosť je predpokladom zákonnosti ďalšieho postupu vykonaného na jeho základe.

Zákon č. 136/2001 Z. z. v znení účinnom do 30.06.2014 totiž neustanovoval náležitosti poverenia na vykonanie inšpekcie, tie ustanovoval len § 78a ods. 2 O.s.p.. Tento súhlas súdu zároveň stanovuje rozsah výkonu inšpekcií Protimonopolného úradu, ktorý by mal byť v súlade s sledovaným legitímnym cieľom a princípom proporcionality tak, aby nebol svojvoľným alebo neprimeraným zásahom verejnej moci do práva kontrolovaného na ochranu jeho súkromia. Neohlásená inšpekcia nepochybne znamená zásah do činnosti podnikateľa. Je preto nevyhnutné, aby súd preskúmal, či nejde o svojvoľný výkon verejnej moci, či existujú skutočnosti, ktoré by odôvodňovali vykonanie takého zásahu, ako aj či poverenie, na základe ktorého bude inšpekcia vykonaná, je v súlade so sledovaným legitímnym cieľom a tieto sledované ciele nie je možné dosiahnuť inak.

V tejto súvislosti dáva Najvyšší súd Slovenskej republiky do pozornosti rozhodnutia sp. zn. 5Sžnz/1/2015 a 5Sžnz/2/2015, ktoré sa týkajú tej istej problematiky, a ktorá bola v týchto rozhodnutiach Najvyššieho súdu Slovenskej republiky podrobne rozobratá. Keďže na predmetné rozhodnutia odkazuje tak žalobca a žalovaný bol v predmetných konaniach ich účastníkom, nepovažoval súd za potrebné ich ďalej rozoberať a podrobne opisovať.

Taktiež Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za potrebné zdôrazniť v zhode s už spomínanými rozhodnutiami sp. zn. 5Sžnz/1/2015 a 5Sžnz/2/2015, že s ohľadom na právomoci úradu pri ochrane

hospodárskej súťaže, z ktorých niektoré korešpondujú s inštitútmi trestného práva (napr. zaistenie vecí, domová prehliadka, prehliadka nebytových priestorov), ktorá plne podlieha systémovej kontrole zo strany, či už súdu alebo dozorujúceho prokurátora, by bolo nemysliteľné, aby aj činnosť žalovaného v týchto oblastiach neobsahovala alebo vylučovala akúkoľvek vonkajšiu kontrolu, a to s ohľadom na jeho kompetencie. Podľa názoru súdu je úrad maximálne povinný dbať na ústavnú a zákonnú povinnosť zabezpečiť primeranosť využívania svojej kompetencie pri vykonávaní úkonov, na ktoré ho oprávňuje zákon, stanovením striktne nevyhnutného rozsahu zásahu do základných práv tak, aby boli zabezpečené legitímne sledované ciele tohto zásahu, avšak na strane druhej v zmysle zásady proporcionality, aby dochádzalo len k nevyhnutným a konkrétnymi okolnosťami podmieneným zásahom do týchto práv. Záujem spoločnosti pri ochrane hospodárskej súťaže zakladajúci oprávnenosť zásahov do základných práv musí byť v rovnováhe so závažnosťou zásahu do týchto práv, čo znamená povinnosť zvoliť pri stanovení oprávnení osôb vykonávajúcich inšpekciu čo najprimeranejší prostriedok, ktorý je súčasne spôsobilý zabezpečiť dosiahnutie sledovaného cieľa. Aj napriek veľkému významu úloh, ktoré zabezpečuje žalovaný, nestačí iba argumentovať jeho oprávneniami, lebo podľa názoru súdu ho nič neopravňuje bez ďalšieho chrániť hospodársku súťaž na úkor ústavou a ďalšími predpismi priznaných práv osôb podliehajúcich jeho právomoci, keďže každý zásah do týchto práv vykonaný v rámci akéhokoľvek postupu štátu voči jednotlivcovi musí byť ospravedlnený konkrétnou skutočnosťou, nakoľko právomoc orgánu štátu je iba predpokladom možnej realizácie takejto právomoci, a nie merítkom v prípade jeho nedostatočne konkrétne zdôvodnenej intenzity, alebo hĺbky a rozsahu.

Z týchto aspektov je potrebné vo všeobecnosti k obsahu poverenia uviesť, že musí obsahovať také odôvodnenie, aby súd mohol podľa § 78a O.s.p. preskúmať relevantnosť dôvodov na posúdenie nevyhnutnej miery zásahu, čiže, či závažnosť podozrení o možnej spoluúčasti dotknutého subjektu na nezákonnom zásahu je aspoň v rovine dôvodného podozrenia, teda, či zásah do sféry súkromnej činnosti právnickej osoby nenesie znaky neprimeranosti zvolených prostriedkov, teda nie je proporcionálny.

Za týmto účelom musí odôvodnenie poverenia na výkon inšpekcie obsahovať popis základných charakteristických vlastností podozrivého deliktu, označenie dotknutého trhu, charakter podozrivých obmedzení a vysvetlenia, z ktorých vyplynú závažné indicie so všeobecným označením ich charakteru a druhu ako aj závažné materiálne indicie, na základe ktorých vyplynie podozrenie vo vzťahu k dotknutému subjektu zo spolupáchateľstva deliktu. Ďalej je potrebné uviesť vysvetlenie, akým spôsobom bol spáchaný uvedený delikt, a najmä čo najpresnejšie označenie toho, čo sa kontrolou hľadá a čoho sa týka.

Žalovaný je oprávnený tieto údaje uviesť iba vo všeobecnej rovine, uvedením ich druhu a významu tak, aby boli chránené jeho zdroje informácií, pričom je potrebné preukázať, že zisťovanie skutočností svedčiacich o spáchaní deliktu by bolo odsúdené na neúspech alebo výrazne sťažené, ak by nedošlo k oprávnenému zásahu do práv a slobôd preverovaných subjektov.

Pokiaľ ide o predmet, účel inšpekcie a odôvodnenie, z poverenia na vykonanie inšpekcie je zřejmé, že boli vymedzené nasledovne:

Účel inšpekcie Protimonopolný úrad vymedzil ako získanie podkladov a informácií, ktoré sa týkajú možných dohôd alebo zosúladených postupov, ktoré majú za cieľ alebo môžu mať za následok obmedzovanie súťaže podľa § 4 ods. 1 zákona o ochrane hospodárskej súťaže a čl. 101 Zmluvy o fungovaní Európskej únie (ďalej ako „ZFEÚ“), a ku ktorým došlo na území Slovenskej republiky v období od roku 2007 až do súčasnosti, medzi podnikateľmi: N. D., M., D., C, vrátane ich právnych predchodcov alebo podnikateľov s nimi majetkovo alebo personálne spojenými, ako aj dohôd obmedzujúcich súťaž medzi týmito podnikateľmi a ďalšími podnikateľmi pôsobiacimi v Slovenskej republike na trhu vývoja, implementácie, obchodu, servisu a konzultačných služieb v oblasti informačných technológií, pričom možné dohody obmedzujúce súťaž majú za cieľ alebo následok obmedzovanie súťaže na trhu vývoja, implementácie, obchodu, servisu a konzultačných služieb v oblasti informačných technológií prostredníctvom koluzívneho správania, v dôsledku ktorého vyššie uvedení podnikatelia koordinujú svoje správanie v procese verejných obstarávaní, ktoré sú financované z finančných prostriedkov štátneho rozpočtu Slovenskej republiky a Európskeho fondu regionálneho rozvoja v rámci Operačného programu informatizácia spoločnosti, najmä vo verejných obstarávaníach, ktoré boli financované v rámci projektu „Elektronizácia služieb VÚC“, t.j. verejného obstarávania verejného obstarávateľa Nitriansky samosprávny kraj, ... Košický samosprávny kraj, ... Žilinský samosprávny kraj, ... Prešovský samosprávny kraj ..., Centrálny obstarávateľ, ... Trenčiansky

samosprávny kraj ..., a tiež možnej účasti podnikateľa S., vrátane jeho predchodcov a alebo podnikateľov s ním majetkovo alebo personálne spojenými, na takejto dohode obmedzujúcej súťaž, ako aj podkladov a informácií, ktoré sa týkajú účasti jednotlivých subjektov na takejto dohode obmedzujúcej súťaž alebo inak súvisia alebo môžu súvisieť s prešetrovaným konaním podnikateľov.

Dôvody vykonania inšpekcie vymedzil nasledovne.

Najprv vymedzil popis operačného programu Informatizácia spoločnosti.

Ďalej sa v poverení sa uvádza, že „Úrad získal informácie, ktoré nasvedčujú tomu, že medzi podnikateľmi uvedenými v poverení došlo k dohode obmedzujúcej súťaž, ktorej obsahom je koordinácia ich správania vo verejných obstarávaníach, ktoré boli, prípadne budú vyhlásené za účelom realizácie projektov financovaných v rámci Operačného programu informatizácia spoločnosti a ktoré sa týkajú obstarania tovarov a služieb na vývoja, ... Informácie úradu nasvedčujú tomu, že predmetná dohoda obmedzujúca súťaž sa týka najmä koordinácie správania podnikateľov vo verejných obstarávaníach, ktoré boli vyhlásené v súvislosti s realizáciou projektu Elektronizácia služieb VÚC financovaného v rámci Operačného programu informatizácia spoločnosti, t.j. verejného obstarávania verejného obstarávateľa Nitriansky samosprávny kraj, ... Košický samosprávny kraj, ... Žilinský samosprávny kraj, ... „Prešovský samosprávny kraj“, ..., Centrálny obstarávateľ, ..., Trenčiansky samosprávny kraj Výsledky verejných obstarávaní vyhlásených, a to najmä nízky počet prijatých ponúk, úroveň celkových konečných hodnôt zákaziek v porovnaní s predpokladanými hodnotami zákaziek, striedanie víťazov jednotlivých verejných obstarávaní a ďalšie skutočnosti naznačujú, že medzi vyššie uvedenými podnikateľmi došlo k dohode obmedzujúcej súťaž, ktorej obsahom bola koordinácia správania podnikateľov v predmetných verejných obstarávaníach, pričom táto dohoda mohla mať rôzne podoby, najmä podobu dohody o nepredložení ponuky, dohody o rozdelení zákaziek, dohody o rotácii zákaziek, dohody o následných kompenzáciách prostredníctvom subdodávok, prípadne podnikatelia mohli zosúladiť svoj postup bez toho, aby dohodu uzatvorili v užšom zmysle.“

Ďalej sa v poverení uvádza odôvodnenie účasti žalobcu na dohode obmedzujúcej súťaž.

V poverení sa tiež uvádza, že „dohoda obmedzujúca súťaž mohla byť uzatvorená prostredníctvom priamych kontaktov alebo výmeny citlivých obchodných informácií medzi jednotlivými podnikateľmi od roku 2007 až do súčasnosti.“

Poverenie ďalej obsahuje poučenie podľa § 22, § 40, § 38 ods. 5 zákona č. 136/2001 Z. z. v znení účinnom k 30.06.2014 ako aj podľa zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch a obsahuje poučenie o možnosti ochrany pred nezákonným zásahom podľa § 250v O.s.p..

Na základe uvedeného je nutné konštatovať, že odôvodnenie poverenia na výkon inšpekcie nespĺňa vyššie uvedené požiadavky. Odôvodnenie poverenia je síce pomerne rozsiahle, bolo však vyhotovené vo veľmi všeobecnej rovine bez dostatočného označenia dôkazov, ktoré inšpektori majú hľadať a vysvetlenia toho, akým predpokladaným spôsobom mal byť spáchaný uvedený delikt, pričom sa dá súhlasiť s tvrdením žalobcu, že aj odôvodnenie danosti podozrenia je vo veľmi všeobecnej, a podľa názoru súdu tiež nie v dostatočnej odôvodnenej rovine, a podozrenia vyplývajú z poverenia len vo vzťahu ku konkrétnemu projektu elektronizácie služieb VÚC, nie však vo vzťahu k iným projektom OPIS, ako to navodzuje úvodná časť poverení, či dokonca inej agende, ktorú poverení zamestnanci nepochybne rovnako skopírovali a odňali navrhovateľovi. Čiastočné odôvodnenie podozrenia bolo v texte poverení obsiahnuté len už k uvádzanému obstarávaniu elektronizácie služieb vyšších územných celkov a bolo formulované veľmi neurčito. Žalovaný v konaní nepreukázal, že disponoval dostatočným podkladom pre vykonanie inšpekcie v tomto rozsahu. Následné rozšírenie predmetu poverenia na ďalšie obstarávania zákaziek financovaných z operačného programu informatizácia spoločnosti nebolo zdôvodnené nijako. Napriek tomu inšpektori žalovaného vyhľadali podklady aj k nim. Z odôvodnení žalovaného vyplýva, že predmet inšpekcie fakticky rozširuje aj na zákazky, ktoré obstarané neboli, ak bol predpoklad, že v prípade ich obstarania by boli financované z operačného programu.

Naviac všetkých 34 poverení, ktoré sú pripojené v administratívnom spise sú úplne rovnaké, okrem číselného označenia a mena osoby, ktorej bolo poverenie udelené, hoci bolo zrejmé, že žalobca sa všetkých verejných súťaží vo všetkých krajoch nezúčastnil.

Je len ťažko predpokladateľné, že by súd v prípade ak by schvaľoval poverenia na vykonanie inšpekcie takto široko formulované poverenie schválil, keďže žalobca sa zúčastnil verejnej súťaže len v dvoch krajoch, banskobystrickom a trnavskom.

Pokiaľ by chcel žalovaný argumentovať, že výrok poverení ho oprávňoval na zaistenie informácií aj

vo vzťahu k iným oblastiam bez potreby reflexie ich odôvodnenia, v takom prípade by bolo nutné konštatovať, že poverenia boli formulované neprimerane široko, čím došlo nepochybne a zjavne k prekročeniu rozsahu striktne primeraného sledovanému cieľu, za súčasnej úplnej absencie riadneho odôvodnenia. Následkom toho je podľa súdu rovnako nezákonnosť zásahu.

Pokiaľ žalobca poukázal na to, že ani Európska komisia nemôže vykonávať tzv. „Fishing expeditions“, t.j. inšpekcie bez relevantného dôvodu, resp. v nedôvodnom rozsahu s cieľom náhodne získavať podklady pre ďalšiu svoju činnosť. Takéto konanie by predstavovalo zneužitie právomocí na úkor základných práv súkromných subjektov.

Z poverenia vyplýva, žalovaný sa zrejme chcel uistiť pri vykonávaní inšpekcie a rozšíril jej predmet tak, že by v podstate mohol prehľadávať takmer čokoľvek, čo by sa týkalo Operačného programu informatizácie spoločnosti od roku 2007 medzi akýmikoľvek podnikateľmi pôsobiacimi na trhu vývoja, implementácie, obchodu, servisu a konzultačných služieb v oblasti informačných technológií, a to aj do budúcnosti pre ešte nevyhlásené verejné obstarávania. Toto nemožno považovať za proporcionálne ani odôvodnené.

Na základe vyššie uvedeného možno dospieť k záveru, že neboli riadne preukázané skutočnosti odôvodňujúce intervenciu v podobe inšpekcie s takto široko vymedzeným predmetom.

Tieto skutočnosti samotné predstavujú podľa § 250j ods. 3 O.s.p. v spojení s § 250v ods. 8 O.s.p. nezákonnosť, ktorá by odôvodňovala vyhovieť žalobe.

Z vyššie uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky nepovažoval za nevyhnutné ani účelné zaoberať sa podrobne všetkými ďalšími namietanými skutočnosťami. Považuje ale za vhodné poukázať okrajovo na niektoré z nich.

Pokiaľ ide o uchovávanie informácií a dát zaistených žalovaným pri predmetnej inšpekcii, je potrebné zdôrazniť, že absentuje v zákone č. 136/2001 Z. z. po akú dobu by mohol úrad skúmať zaistené dáta na účely prípadného začatia konania podľa § 25 ods. 1 zákona č. 136/2001 Z. z.. Tým na rozdiel napríklad od daňovej kontroly, ktorej vykonanie môže trvať len obmedzenú dobu, je kontrolovaný podnikateľ vystavený neistote, akým spôsobom a po akú dobu bude s jeho informáciami a dátami naložené orgánom verejnej moci bez toho, aby mohol namietat prípadnú nečinnosť alebo nezákonnosť tohto orgánu, čo je však s ohľadom aj na rozhodovaciu činnosť EŠLP a Ústavného súdu zjavne neprípustné (Nález sp. zn. I. ÚS 290/2015), a to aj s ohľadom na čl. 2 ods. 2 Ústavy. Pri výkone právomoci by každý orgán mal dôsledne sledovať nielen úlohy zákonom mu zverené, ale aj to, aby konal len spôsobom, ktorý ustanoví zákon (princíp legality), v súlade s princípmi správneho konania, dobrej správy a v neposlednom rade princípom proporcionality. Pri tom je vždy potrebné dbať na základné práva všetkých dotknutých osôb tak podľa zákona, Ústavy, ako aj Dohovoru. A činnosť žalovaného musí byť v súlade s princípom legality, legitimity a proporcionality.

Taktiež je nutné pripomenúť, že každý orgán verejnej moci je striktne viazaný čl. 2 ods. 2 Ústavy. Pri výkone právomoci by každý orgán mal dôsledne sledovať nielen úlohy zákonom mu zverené, ale aj to, aby konal len spôsobom, ktorý ustanoví zákon (princíp legality), v súlade s princípmi správneho konania, dobrej správy a v neposlednom rade princípom proporcionality. Pri tom je vždy potrebné dbať na základné práva všetkých dotknutých osôb tak podľa zákona, Ústavy, ako aj Dohovoru.

Žalovaný ako orgán, ktorý nevyhnutne pri svojej činnosti zasahuje do práv a právom chránených záujmov osôb, musí osobitne dbať na to, aby jeho postupy boli vždy striktne v súlade s princípom legality, legitimity a proporcionality.

Bolo povinnosťou úradu, aby riadne pripravil inšpekciu, správne vymedzil jej predmet a odôvodnil poverenia, požiadal o súhlas s vykonaním inšpekcie súd, pripravil svoje postupy, naplánoval a uplatnil ich v súlade so zásadou legality a proporcionality tak, aby informácie získal zákonným spôsobom a mohol ich s legitímnym cieľom zhromaždiť a v prípade dôvodnosti použiť pre účely správneho konania v primeranej lehote. Bolo na žalovanom, aby svoje postupy zosúladiť s vnútroštátnou právnou úpravou a realizoval ich v súlade s požiadavkami a princípmi Ústavy a Dohovoru.

Na základe vyššie uvedených skutočností potom následne súd dospel k záveru, že žalovaný nepostupoval v súlade s vnútroštátnou procesnou právnou úpravou, keď si nevyžiadala predchádzajúcu

súhlas súdu s inšpekciou podľa § 78a ods. 1 O.s.p. a jasne neformuloval svoje dôvody pri nutnosti vykonať u žalobcu inšpekciu, na zabezpečenie prípadných dôkazov pred samotným začatím konania podľa § 25 ods. 1 zákona č. 136/2001 Z. z., čím potom došlo k zásahu do žalobcových práv tak, že súd musel rozhodnúť v zmysle žalobného petitu žalobcu, t.j. návrhu vyhovieť. Súd považoval petit v časti, v ktorej žiadal žalobca, aby súd uložil žalovanému povinnosť za prítomnosti zástupcu žalobcu zničiť údaje, informácie a dáta uložené na nosičoch, ktoré tvoria prílohy č. 2 - 5 zápisnice č. IZ-32/2014 zo dňa 04.02.2014 z inšpekcie realizovanej v priestoroch žalobcu dňa 04.02.2014 ako aj ich akékoľvek rozmnoženiny (v elektronickej, papierovej alebo inej forme) spôsobom, ktorý zaručuje nemožnosť obnovy údajov, informácií a dát (v prípade elektronických dát minimálne štandardom DoD_5220.22 7-pass alebo ekvivalentom) za nadbytočný, nakoľko táto povinnosť vyplýva pre žalovaného priamo z prvých dvoch výrokov tohto rozhodnutia, ktorými súd zakázal žalovanému pokračovať v porušovaní práv žalobcu, ktoré spočívajú v nakladaní s údajmi, informáciami a dátami uloženými na nosičoch, ktoré tvoria prílohy č. 2 - 5 zápisnice žalovaného č. IZ-32/2014 zo dňa 04.02.2014 z inšpekcie realizovanej žalovaným v priestoroch žalobcu dňa 04.02.2014, ako aj pokračovať v porušovaní práv žalobcu, ktoré spočívajú v použití údajov, informácií a dát uložených na nosičoch, ktoré tvoria prílohy č. 2 - 5 zápisnice žalovaného č. IZ-32/2014 zo dňa 04.02.2014 z inšpekcie realizovanej žalovaným v priestoroch žalobcu dňa 04.02.2014.

O náhrade trov konania Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol podľa ust. § 250v ods. 5 O.s.p.. Najvyšší súd Slovenskej republiky návrhu žalobcu vyhovel, preto mu priznal náhradu trov konania pozostávajúcu z trov právneho zastúpenia a to za šesť úkonov právnej služby 3x vo výške 139,83 € (prevzatie a príprava zastupovania, písomné podanie na súd vo veci samej - žaloba 30.01.2015, vyjadrenie 15.05.2015) a 3x po 143 € (replika zo dňa 05.02.2016 a 2x účasť na pojednávaní súdu v dňoch 18.02.2016 a 31.03.2016), v zmysle ust. § 11 ods. 4 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb a 3x režijný paušál vo výške 8,39 € (rok 2015) a 3x režijný paušál vo výške 8,58 € (rok 2016) za úkon právnej služby a 20 % DPH v celkovej sume 1070,31 €, teda v požadovanej výške, hoci správne mala byť suma vo výške 1079,28 €.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.